

Liahona

**President Monson:
Gå omkring og gjør
godt, s. 14**

**Din omsorg er viktig når du
er besøkende lærerinne, s. 28**

**Første gang jeg lyktes med
å dele evangeliet med
andre, s. 58**

**Jeg kunne fått en ny
venn, s. 60**

GIENGITT MED TILLATELSE FRA FORVALTERNE AV WALLACE COLLECTION, LONDON/ART RESOURCE, NEW YORK; KOPIERING IKKE TILLATT

Jesaja, av Ernest Meissonier

Eldste Randall K. Bennett i De sytti forklarer at vi skulle følge godt med når apostler og profeter siterer fra eller bære vitnesbyrd om andre apostler og profeters ord (se side 42 i dette nummeret). Mange profeter i ny og gammel tid har vitnet om Jesajas ord, blant andre Nephi (se 1 Nephi 15:20), Jakob (se 2 Nephi 6:4) og Abinadi (se Mosiah 14). Jesajas ord har imidlertid en enda større talsmann. Om profeten Jesaja fortalte Frelseren selv de rettferdige nephittene: "Store er Jesajas ord." Han formante dem til å "granske disse ting" og understreket deretter: "Jeg befaler dere at dere gransker disse ting med flid" (3 Nephi 23:1).

Liahona, mars 2012

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Hvorfor trenger vi profeter?**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Døtre i mitt rike**

HOVEDARTIKLER

- 14 Har på jorden jeg gjort noe godt i dag? President Thomas S. Monsons livserfaringer**
Av Heidi S. Swinton
Et blikk på profetens liv og virke.
- 20 Evangeliets kultur**
Av eldste Dallin H. Oaks
Kirken lærer oss å gi avkall på alle personlige tradisjoner og familietradisjoner eller skikker som er i strid med evangeliets kultur.

- 28 Besøkende lærerinner: Forstå den kraft som ligger i tjeneste**
Av Hjelpeforeningens generalpresidentskap
Vi kan følge en høyere vei og vise vårt disippelskap ved å tjene som besøkende lærerinner.

- 33 Døtre i mitt rike: Utgjør en forskjell**
Ni siste-dagers-hellige forteller hvordan denne boken har vært til velsignelse for dem.

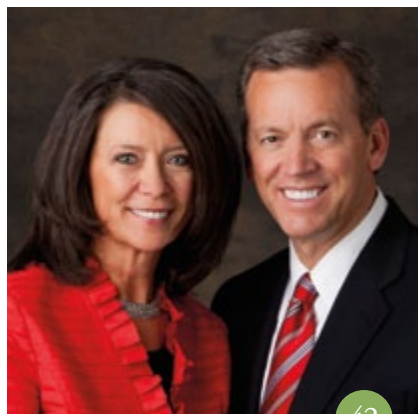
- 34 En anmodning om kartotekførere over hele verden**
Av Heather F. Christensen
Ditt arbeid med kartotekføring for FamilySearch kan hjelpe andre å finne sin slektshistorie på Internett.

AVDELINGER

- 8 Notater fra oktoberkonferansen**
- 10 Våre hjem, våre familier: Forberedelse til generalkonferansen**
Av Mark A. Barrionuevo
- 12 Hva vi tror på: Vi oppholder våre ledere**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Kom videre og gå fremover**
Av Michelle Guerra

.....
OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Tom Smart, gjengitt med tillatelse fra *Deseret News*. Siste omslagsside: Foto gjengitt med tillatelse fra Kirkens arkiver.

42

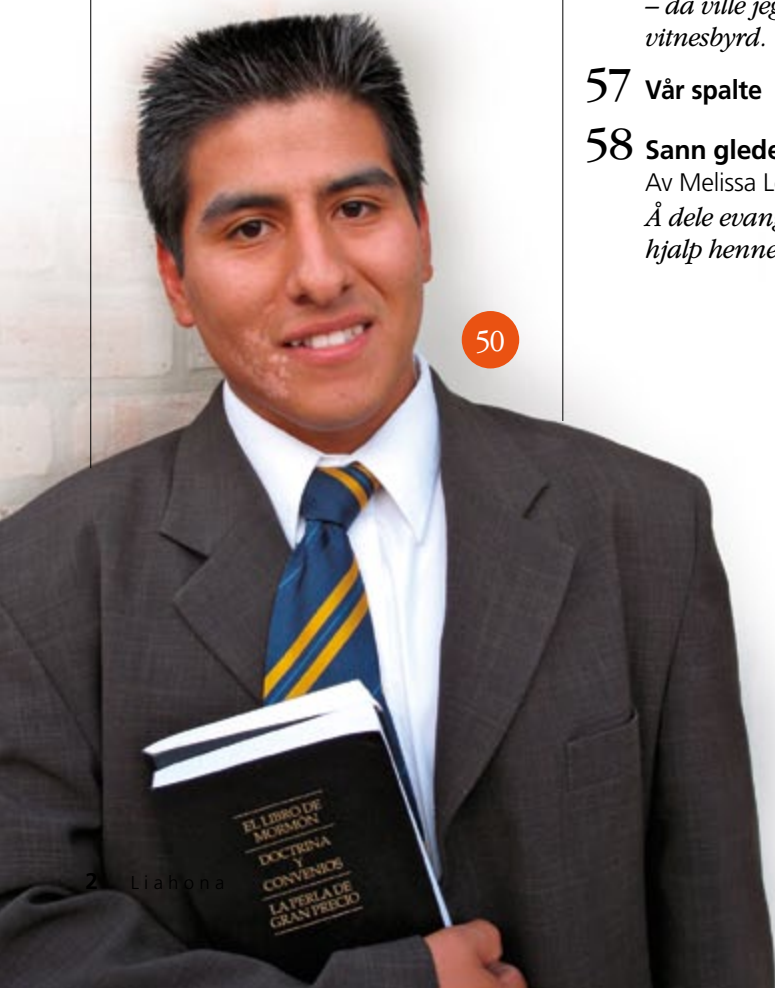
42 De talte til oss: Følg profeten

Av eldste Randall K. Bennett

Se om du kan finne
liahonaen som er
gjemt i dette
nummeret.

Tips: Spør Benson.

50

- 46 Rett på sak
- 48 Plakat: Ta vare på ditt tempel
- 49 Linje på linje: Amos 3:7
- 50 **Alex' gode eksempel**
Av Michael R. Morris
Alex Escobars gode eksempel for sin familie utgjorde en evig forskjell.
- 52 **Hvordan kan vi få mest mulig ut av våre tempelbesøk?**
Av eldste Richard G. Scott
Enkle forslag som kan gjøre din opplevelse i templet bedre.
- 54 **Alene, men likevel ikke**
Av Joshua J. Perkey
Hvordan Juan Cabrera fra Ecuador finner styrke til å motstå fristelse.
- 56 **Mitt vitnesbyrd i hverdagen**
Av Stephanie Gudmundsson
Om jeg bare kunne få en dramatisk åndelig opplevelse – da ville jeg vite at jeg har et vitnesbyrd.
- 57 **Vår spalte**
- 58 **Sann glede**
Av Melissa Lewis
Å dele evangeliet med Angie hjalp henne – og meg.

63

- 60 **Den beste fotballspilleren**
Av Angie Bergstrom Miller
Hvis jeg blir venner med Nan, vil vennene mine synes jeg er rar.
- 62 **Vår side**
- 63 **Velg lyset**
Av eldste Gerrit W. Gong
Hvordan evangeliet hjelper oss å finne lyset.
- 64 **Bring Primær hjem: Levende profeter lærer meg å velge det rette**
- 66 **Bestem deg nå**
Av president Thomas S. Monson
Hvordan kan dine daglige beslutninger forandre din fremtid?
- 68 **Abu lærer ærlighet**
Av Ann P. Smith
Abu hadde så lyst på kjeksene, men de tilhørte en annen.
- 69 **En side å fargelegge**
- 70 **For små barn**
- 81 **Papirfigurer som forestiller personer i Mormons bok**

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R.
Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares,
Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Phillip M. Volmar,
Marissa A. Widdison, Kendra Crandall Williamson,
Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe
Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen,
Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Översettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på
internett: liahona.lds.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tif.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet),
kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiansk,
finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk,
italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk,
marshalllesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk,
russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk,
thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten
varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til leilighetsvis,
ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale
kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at
kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes
til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

March 2012 Vol. 76 No. 3. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Bror Barrionuevo lytter til general-
konferansetaler mens han går til
skolen (se side 10). Du også kan
laste ned lydversjoner av talene på
conference.lds.org.

FOR UNGDOM

Du kan bruke dine dataferdigheter til
å hjelpe til med slektshistorie. Se "En
anmodning om kartotekførere over
hele verden" på side 34, og gå inn på
indexing.familysearch.org.

FOR BARN

Det er generalkonferanse neste
måned! (Se side 64.) Gjør deg klar
for den ved å gå inn på [conference
games.lds.org](http://conference.games.lds.org).

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av
artikkelen.

Besøkende

Lærerinner, 28

Den hellige ånd,

20, 42, 62, 70, 72

Disippelens vei, 7

Eksempel, 50

Ekteskap, 20

Familie, 20, 50

Fysisk legeme, 48

Generalkonfe-

ranse, 4, 8, 10, 12,

64, 69

Guddommelig

natur, 7, 20

Handlefrihet, 66

Hjelpeforeningen,

28

Kvinner, 7

Lydighet, 20, 42, 66

Misjonærarbeid,

40, 41, 50, 57, 58

Mormons bok, 57

Nadverden, 47

Normer, 54

Offer, 80

Omvendelse, 9,

46, 80

Oppholdelse, 12

Profeter, 4, 14, 42,

49, 64, 73

Selvhjulpelighet, 42

Skriftene, 4, 57

Slektshistorie, 34

Tempelarbeid, 38,

52, 57

Tiende, 20

Tjeneste, 14, 39

Tradisjoner, 20

Velsignelser, 8

Vennlighet, 60

Vitnesbyrd, 56, 58

Ærlighet, 68

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale
er tilgjengelig på mange språk på
languages.lds.org.

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i
Det første presidentskap

HVORFOR TRENGER VI profeter?

Ettersom vår himmelske Fader elsker sine barn, har han ikke latt dem gå gjennom dette jordeliv uten instruksjoner og veiledning. Vår himmelske Faders læresetninger er ikke av det ordinære, forutsigbare, gjennomsnittlige slaget du kan kjøpe i pocketformat i den lokale bokhandelen. De er visdomsord fra en allmektig, allvitende celestial person som elsker sine barn. I hans ord finner vi tidenes hemmelighet – nøkkelen til lykke i dette liv og i den kommende verden.

Vår himmelske Fader åpenbarer denne visdommen til sine barn på jorden gjennom sine tjenere profetene (se Amos 3:7). Siden Adams tid har Gud talt til sine barn gjennom utnevnte orakler hvis oppgave det er å åpenbare hans vilje og råd til andre. Profeter er inspirerte lærere og er alltid spesielle vitner om Jesus Kristus (se L&p 107:23). Profeter taler ikke bare til folket på sin egen tid, de taler også til mennesker gjennom alle tider. Deres røst gjenlyder gjennom århundrene som et testamente om Guds vilje for sine barn.

Vår tid er ikke annerledes enn tidligere tider. Herren elsker ikke vår tids innbyggere mindre enn tidligere tiders innbyggere. Et av de strålende budskapene som gjenopprettelsen av Jesu Kristi Kirke gir oss, er at Gud fortsetter å

talte til sine barn! Han har ikke trukket seg tilbake til himmelen, men taler i dag slik han gjorde i oldtiden.

Mye av det Herren åpenbarer til sine profeter, har til hensikt å forebygge sorg og elendighet for oss som enkeltpersoner og samfunn. Når Gud taler, gjør han det for å undervise, inspirere, foredle og advare sine barn. Når enkeltpersoner og samfunn ignorerer sin himmelske Faders instruksjoner, gjør de det med fare for prøvelser, kvaler og møyne.

Gud elsker alle sine barn. Det er derfor han oppfordrer oss så inntrengende gjennom sine profeter. Akkurat slik vi ønsker det beste for våre kjære, ønsker vår himmelske Fader det beste for oss. Det er derfor hans instruksjoner er så viktige og noen ganger så presserende. Det er derfor han ikke har forlatt oss i dag, men fortsetter å åpenbare sin vilje til oss gjennom sine profeter. Vår egen og verdens fremtid avhenger av at vi hører og gir akt på Guds åpenbarte ord til sine barn.

Guds uvurderlige instruksjoner til menneskene finnes i Bibelen, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle. I tillegg taler Herren til oss gjennom sine tjenere, slik han igjen vil gjøre på den kommende generalkonferansen.

Alle som undrer seg over hvordan dette kan være mulig

– som kanskje spør: “Er det mulig at Gud taler til oss i dag?”– oppfordrer jeg av hele mitt hjerte: “Kom og se” (Johannes 1:46). Les Guds ord slik de finnes i Skriftene. Lytt til generalkonferansen med et øre som er villig til å høre Guds røst som gis gjennom hans profeter i de siste dager. Kom, hør og se med ditt eget hjerte! For hvis dere søker “av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil [Gud] åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft” (Moroni 10:4). Ved og på grunn av denne kraft vet jeg at Jesus Kristus lever og leder sin kirke gjennom en levende profet, president Thomas S. Monson.

Brødre og søstre, Gud taler virkelig til oss i dag. Og han ønsker at alle hans barn skal høre og gi akt på hans røst. Hvis vi gjør det, vil Herren velsigne og hjelpe oss storlig, både i dette liv og i den kommende verden. ■

PROFETER OG APOSTLER TALER I DAG

Profeter og apostlers guddommelige arbeid opphører aldri. Mellom generalkonferansene fortsetter Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum å undervise og betjene verden. Prophets and Apostles Speak Today, en spalte på LDS.org, dokumenterer disse kirkeledernes kontinuerlige tjenestegjerning med filmklipp, bilder og artikler (tilgjengelig på flere språk).

La dem fortelle deg om sin tjenestegjerning. Lytt til og les deres vitnesbyrd om Frelseren. Se og les om deres budskap om kjærlighet og håp til medlemmer hvor de enn bærer vitnesbyrd, enten det er ved Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City eller på deres oppdrag over hele verden.

Gå inn på [lds.org/study/prophets-speak-today](https://www.lds.org/study/prophets-speak-today) for å finne ut mer om profeter og apostler som taler i dag.

Ledet av en levende profet

Av Christy Ripa

Da jeg var 16, fikk jeg anledning til å være tilstede under generalkonferansen for første gang. Min familie bodde i det vestlige Oregon i USA, og vi kjørte til Utah for å delta på konferansen og bringe min eldre bror til opplæringscenteret for misjonærer.

Jeg kom til konferansen med et ønske om å bli undervist av Den hellige ånd. Som følge av dette fikk jeg en tilkjenneviselse fra Ånden som jeg trolig

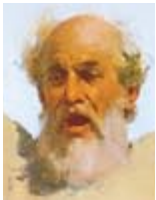
ikke ville ha mottatt om jeg ikke hadde forberedt meg.

Under et av møtene reiste alle seg og sang forsamlingens salme, "Led oss, o du store Jehova". Mens vi sang, fikk jeg en tydelig tilskyndelse om å se meg omkring i Konferansesenteret. Det gjorde jeg, og ble forbløffet over hvor samstemt og kraftfullt de mange tusen tilstedeværende sang Guds pris.

Så hadde jeg en opplevelse hvor

jeg følte meg som Nephi da han fikk se synet om livets tre, for Ånden fortalte meg: "Se" (se 1 Nephi 11–14). Jeg så på president Thomas S. Monson og følte at Kirken var samstemt fordi vi blir ledet av en levende profet. Ved Den hellige ånds vitnesbyrd vet jeg at president Monson er den sanne profet for vår tid, og jeg vet at Jesus Kristus leder denne kirken gjennom ham.

BARN

Noah
Ta til høyre

Moses
Gå nedover

Mormon
Ta til venstre

Moroni
Ta til venstre

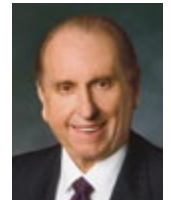
Døperen Johannes
Ta til høyre

Peter
Ta til høyre

Joseph Smith
Gå opp

President Thomas S. Monson
Gå opp

Å følge profeten gjør meg lykkelig

Vår himmelske Fader har gitt oss profeter for å veilede oss og undervise oss så vi kan være lykkelige.

Finn veien gjennom labyrinten ved å følge instruksjonene fra hver av profetene. Sett hvert bilde i labyrinten sammen med et fra listen over som forteller deg hvilken vei du skal ta.

Studer dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Døtre i mitt rike

Vi er døtre av vår himmelske Fader. Han kjenner oss, elsker oss og har en plan for oss. En del av denne planen innebærer at vi må komme til jorden for å lære å velge godt fremfor ondt. Når vi velger å holde Guds befalinger, gjør vi ære på ham og erkjenner vår identitet som Guds døtre. Hjelpeforeningen hjelper oss å huske denne guddommelige arven.

Hjelpeforeningen og dens historie styrker og hjelper oss. Julie B. Beck, Hjelpeforeningens generalpresident, har sagt: "Som Guds døtre forbereder dere dere til evige mål, og hver enkelt av dere har en kvinnes identitet, natur og ansvar. Familier, samfunn, Kirken og den dyrebare frelsesplanen er avhengig av deres trofasthet... [Vår himmelske Faders] hensikt var at Hjelpeforeningen skulle bygge opp hans folk og forberede dem til templets velsignelser. Han etablerte [Hjelpeforeningen] for at hans døtre skulle gå inn for hans verk og for å be dem bidra til å bygge opp hans rike og styrke Sions hjem."¹

Vår himmelske Fader har gitt oss konkret arbeid for å bidra til å bygge opp hans rike. Han har også velsignet oss med de åndelige gaver vi trenger for å kunne utføre dette arbeidet. Gjennom Hjelpeforeningen får vi anledninger til å bruke våre gaver til å styrke familier, hjelpe de trengende og lære å leve som Jesu Kristi disipler.

President Dieter F. Uchtdorf, annenerådsgiver i Det første presidentskap, har

sagt dette om disippelskap: "Ved tålmodig å vandre på disippelens vei viser vi oss selv hvor stor vår tro og villighet er til å akseptere Guds vilje fremfor vår egen."²

La oss huske at vi er Guds døtre og at vi gjør vårt beste for å leve som hans disipler. Hvis vi gjør det, vil vi bidra til å bygge opp Guds rike her på jorden og bli verdige til å vende tilbake til hans nærhet.

Fra Skriftene

Sakarja 2:10; Lære og pakter 25:1, 10, 16; 138:38–39, 56; "Familien – En erklæring til verden" (*Liahona*, nov. 2010, 129)

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan kan jeg hjelpe mine søstre å realisere sine muligheter som Guds døtre?
2. Hvordan kan jeg anvende rådene og advarslene som er gitt til kvinner i Lære og pakter 25, på meg selv?

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

28. april 1842 sa profeten Joseph Smith til søstrene i Hjelpeforeningen: "Dere er nå kommet i en situasjon hvor dere kan handle ifølge den naturlige legning dere har fra Guds hånd... Hvis dere lever opp til deres privilegier, kan det ikke forhindres at dere vil omgås engler."³

Idet hun så Hjelpeforeningens kapasitet til å tjene andre og hjelpe den enkelte å vokse i tro, lovet Zina D. H. Young, Hjelpeforeningens tredje generalpresident, søstrene i 1893: "Dersom dere vil grave i dypet av deres eget hjerte, vil dere, med hjelp av Herrens ånd, finne den kostelige perle, vitnesbyrdet om at dette verk er sant."⁴

NOTER

1. Julie B. Beck, "Døtre i mitt rike": Hjelpeforeningens historie og arbeid", *Liahona*, nov. 2010, 112, 114.
2. Dieter F. Uchtdorf, "En disippels vei", *Liahona*, mai 2009, 76.
3. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:605.
4. Zina D. H. Young, "How I Gained My Testimony of the Truth", *Young Woman's Journal*, april 1893, 319.

Notater fra oktoberkonferansen

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du studerer generalkonferansen som fant sted i oktober 2011, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige numre) som hjelpemiddel til å lære og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler.

din
DRØM
som har gått i oppfyllelse

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Gullbilletten

“En kvinne ønsket mer enn noe annet å gifte seg med en rettferdig prestedømsbærer i templet og bli mor og hustru. Hun hadde drømt om dette hele livet, og gjetten om hun skulle bli en god mor og kjærlig hustru! Hennes hjem skulle være fylt av kjærlig omtanke. Ikke et bittert ord skulle høres. Maten skulle aldri bli svidd. Og istedenfor å henge sammen med venner, ville barna foretrekke å tilbringe kvelder og helger sammen med mamma og pappa.

Dette var hennes gullbillett. Hun følte at hele hennes eksistens var avhengig av dette. Det var det hun lengtet mest etter i hele verden.

Men det ble aldri slik. Og med årene ble hun stadig mer reservert, bitter og til og med sint. Hun kunne ikke forstå hvorfor Gud ikke ville innvilge henne dette rettferdige ønsket.

Hun var lærer på en barneskole, og å være sammen med barn hele dagen minnet henne bare på at hennes gullbillett aldri hadde dukket opp. Etter hvert som årene gikk, ble hun bare mer skuffet og reservert. Folk likte ikke å være sammen med henne, og unngikk henne når de kunne. Hun lot til og med frustrasjonen gå ut over barna på skolen ...

Det tragiske i denne historien er at denne dyrebare kvinnen, i skuffelsen over sin gullbillett, ikke la merke til velsignelsene hun hadde. Hun hadde ikke barn hjemme, men hun var omgitt av dem i klasserommet. Hun var ikke velsignet med en familie, men Herren hadde gitt henne en mulighet få andre har – sjansen til å øve positiv innflytelse på hundrevis av barn og familier som lærer.

Lærdommen her er at hvis dagene går med til å vente på fabelaktige roser, kan vi gå glipp av de vakre og skjønne forglemmegeiene som finnes overalt rundt oss.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Forglem meg ei”, *Liahona*, nov. 2011, 121–22.

Spørsmål til ettertanke:

- Hva kan din “gullbillett” være, og hvordan hemmer den din evne til å se velsignelsene du allerede har?
- Hva er de små “forglemmegeiene” du kanskje overser i ditt liv?

Vurder å skrive dine tanker i en dagbok eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: Studer etter emne på LDS.org, “Gratitude”; Dieter F. Uchtdorf, “Lykke, deres arv”, *Liahona*, nov. 2008, 117–20.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

Avholdt

“Hver eneste en av oss er mer avholdt av Herren enn vi kan forstå eller forestille oss. La oss derfor være snillere mot hverandre og snillere mot oss selv.”

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, “Å vente på Herren: Din vilje skje”, *Liahona*, nov. 2011, 73.

Et profetisk løfte

Når dere har studert læresetningene og prinsippene for Kirkens velferdsplan, skulle dere prøve å anvende det dere har lært på behovene til dem dere har ansvar for. Dette innebærer at dere i stor grad må finne ut av det selv ...

... Dere [må] gjøre i deres område det Kristi disipler har gjort i enhver evangelieutdeling: rådføre dere med hverandre, bruke alle tilgjengelige ressurser, søke Den hellige ånds inspirasjon, be Herren om bekreftelse og så brette opp ermene og sette i gang.

Jeg gir dere et løfte: Hvis dere vil følge dette mønsteret, vil dere motta konkret veiledning med hensyn til *hvem, hva, når og hvor* dere kan hjelpe på Herrens måte.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Hjelp på Herrens måte” *Liahona*, nov. 2011, 55.

Du er invitert

“Jeg inviterer

Heim: “Kirkens unge mennesker

Heim: “Lære om og oppleve Elijahs ånd.

Heim: “Jeg oppfordrer dere til å studere, finne deres forfedre og forberede dere til å utføre stedfortredende dåp i Herrens hus for deres avdøde slektninger.”

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, “Barnas hjerter skal vendes”, *Liahona*, nov. 2011, 26.

STUDIEHJØRNE

Trekk paralleller: Omvendelse

Talere på konferansen tar ofte opp noen av de samme prinsippene. Her er det fire talere sa om omvendelse. Prøv å finne andre paralleller mens du studerer konferansetaler.

- “Hvis noen av dere har snublet på deres vei, vil jeg at dere skal forstå uten skygge av tvil at det finnes en vei tilbake. Prosessen kalles omvendelse.”¹– President Thomas S. Monson
- “I vanskelige stunder kan dere føle at dere ikke er verdt å redde fordi dere har gjort feil, store eller små, og dere tror dere nå er forlapt. Det er *aldri* sant! Bare omvendelse kan helbrede det som gjør vondt.”²– President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum
- “Hvem dere enn er og hva dere enn har gjort, så kan dere få tilgivelse. ... Det er tilgivelsens mirakel. Det er vår Herre Jesu Kristi forsonings mirakel.”³– Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum
- “Det er bare ved omvendelse vi får tilgang til Jesu Kristi forsonende nåde og frelse. Omvendelse er en guddommelig gave, og vi skulle ha et smil om munnen når vi snakker om den.”⁴– Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum.

Noter

1. Thomas S. Monson, “Våg å stå alene”, *Liahona*, nov. 2011, 62.
2. Boyd K. Packer, “Råd til ungdom”, *Liahona*, nov. 2011, 18.
3. Jeffrey R. Holland, “Vi er alle kalt”, *Liahona*, nov. 2011, 45.
4. D. Todd Christofferson, “Den guddommelige gave omvendelse”, *Liahona*, nov. 2011, 38.

FORBEREDELSE TIL GENERALKONFERANSEN

Vår familie har lært at studium av generalkonferansen kan invitere Ånden i hverdagen.

Av Mark A. Barrionuevo

Min familie og jeg syns at den beste måten å forberede oss til neste generalkonferanse på er ved å fordype oss i rådene som ble gitt på den forrige. Når min hustru har et ledig øyeblikk, leser hun konferansennummeret av *Ensign*. Så gjør hun sitt beste for å anvende det hun lærer. Hun fortalte meg for eksempel at eldste David A. Bednars tale om å forbedre kvaliteten på våre bønner har hjulpet henne til mer oppriktig å søke nestekjærlighet i sin oppdragelse av våre to uregjerlige sønner.¹

Jeg prøver også å repetere forrige konferanse. Mens jeg går til skolen hver morgen, lytter jeg til én tale for så å grunne og be, slik at profetenes læresetninger kan få feste i mitt hjerte og sinn. Jeg samtaler med min himmelske Fader angående den kommende dagen og mine ansvarsoppgaver som ektemann, far, siste-dagers-hellig, student og samfunnsborger.

Én morgen følte eldste L. Tom Perrys tale "La ham gjøre det enkelt" særdeles relevant for mine omstendigheter.² Eldste Perry anvendte prinsippene Henry David Thoreau forfektet i *Walden* til å forenkle vårt liv ved å gi næring til åndelighet og oppnå lindring for de påkjenninger som

hører verden til. På grunn av mine krevende studier er familieutflykter en kjærkommen og sjelden fornøyelse for oss. En sommer før eldste Perrys tale besøkte vi Walden Pond og tilbragte tid til ettertanke i en kopi av Thoreaus hytte. Vi gjorde mest mulig ut av den ettermiddagen ved å vasse i Walden Pond og bygge sandslott på stranden. Da vi kom hjem, takket vi vår himmelske Fader for hans skaperverk som vi hadde fått nytte sammen.

Noen måneder senere mimret jeg om den deilige sommerdagen mens jeg vasset i snøen på ubrøytede fortauer. Som følge av denne opplevelsen og eldste Perrys tale, fikk jeg en klarere forståelse av hvorfor det å tilbringe tid sammen med min familie er så avgjørende for å leve et evangeliesentret liv.

I tillegg til å lytte til taler hver for oss, lytter vi på søndagsmorgener som familie til en konferansetale på datamaskinen mens vi gjør oss klar til å dra til kirken. En gang hørte til og med min hustru og jeg vår fireåring be vår yngste sønn om å være stille så han kunne lytte til president Thomas S. Monson.

Frelserens læresetninger som gis oss av profeter i vår tid, er en velsignelse for vår familie. Å prøve

å inkludere profetene, seerne og åpenbarene i hverdagen har åpnet veien for at Den hellige ånd kan være vår konstante veileder. Vi kan virkelig underskrive på ordene i salmen: "Ha takk for profeten du sendte."³

Ved jevnlig å studere rådene som gis på generalkonferansen har min hustru og jeg større forståelse av Herrens

nyeste læresetninger til neste generalkonferanse. Vi blir åndelig oppbygget og bedre forberedt til å motta hans tidsaktuelle læresetninger gjennom hans tjenere profetene. ■

NOTER

1. Se David A. Bednar, "Be alltid", *Liahona*, nov. 2008, 41–44.
2. Se L. Tom Perry, "La ham gjøre det enkelt", *Liahona*, nov. 2008, 7–10.
3. "Ha takk for profeten du sendte", *Salmer*, nr. 19.

FOKUS PÅ KONFERANSEN

Tillegg til å studere tidligere konferansetaler kan du overveie disse ideene til hvordan du kan lære av den aktuelle konferansen:

- Fast og be for å få svar på dine bønner gjennom talernes ord.
- Kom til konferansen med konkrete spørsmål i tankene.
- Gjør ferdig alle oppgaver, innkjøp og andre ærender før konferansen slik at du kan konsentrere deg om å lytte.
- Sørg for å få nok søvn i dagene før konferansen slik at ditt sinn kan være mottakelig for inspirasjon.
- Noter ned de inntrykk, tilskyndelser og lærdommer du mottar.

MER OM DETTE EMNET

Følgende artikkel er tilgjengelige på LDS.org:

1. Paul V. Johnson, "Generalkonferansens velsignelser", *Liahona*, nov. 2005, 50–52.

VI OPPHOLDER VÅRE ledere

Siste-dagers-hellige tror at Jesus Kristus selv er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges overhode. Ved inspirasjon kaller han profeter og apostler til å lede sin kirke. Herren har gitt disse lederne myndighet til å kalle andre til å virke i Kirken, for eksempel De sytti. Apostler og syttier kaller stavspresidenter, som kaller biskoper, som kaller medlemmer til forskjellige i stillinger i menigheten. Slik styrer prestedømsmyndighet og åpenbaring Kirkens kall fra generalplan til lokale forsamlinger.

Vi har alle anledning til å oppholde – støtte, hjelpe, be for – hver av disse personene i deres kall. Vi viser vår villighet til å gjøre det ved å løfte vår høyre hånd når deres navn blir opplest for oss på generalkonferansen, stavskonferansen, menighetskonferansen eller nadverdsmøtet. Å løfte hånden er et tegn for oss, for dem og for Herren på at vi vil oppholde dem.

Å løfte hånden for å oppholde noen er ikke det samme som å stemme personen inn i et embede. Vedkommende er allerede kalt av

Herren til å virke i dette kallet ved en som har prestedømsmyndighet til å gi et slikt kall. Vår oppholdelse er en tillitserklæring til vedkommende fordi vi erkjenner at han eller hun er kalt av Gud gjennom prestedømsledere som vi oppholder.

Vi kan oppholde generalautoritetene og våre lokale ledere og

funksjonærer på flere måter:

- Ved vår tro og våre bønner på deres vegne.
- Ved å følge deres råd.
- Ved å hjelpe når de ber oss om det.
- Ved å ta imot kall de gir oss.

At vi oppholder våre ledere viser velvilje, tro og fellesskap fra vår side. ■

UNDER: FOTO: JOHN LUKE; T.H.: FOTO: LESLIE NILSSON; FOTO-ILLUSTRASJONER: CRAIG DIMOND OG WELDEN C. ANDERSEN

1. Vi oppholder Kirkens generalautoriteter.

2. Ved å rekke opp hånden kan vi vise at vi vil oppholde våre lokale ledere og andre som er kalt til å tjene oss.

4. Vi oppholder våre ledere ved å ta imot kall, for kall gis oss "av dem som har myndighet" (5. trosartikkel).

3. Vi oppholder våre ledere ved å følge deres råd.

5. Vi oppholder våre ledere ved å be for dem (se L&p 107:22).

"Dere vil alle holde det løfte dere har gitt Herren og hverandre ved å rekke opp hånden, at dere alle mener å støtte og oppholde disse embedsmenn i alle disse forskjellige organisasjonene ... [og] gjøre alt dere kan for å hjelpe dem, å gavne dem, velsigne dem og oppmuntre dem i det gode verk de er opptatt med."

President Joseph F. Smith (1838–1918), *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph F. Smith (1998), 218–19.

Du finner mer informasjon i *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Joseph F. Smith (1998), kapittel 24, og *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – George Albert Smith (2011), kapittel 6.

TV: FOTO GJENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKENS ARKIVER; TH: FOTOGRAFER: TOM SMART, STUART JOHNSON OG GERRY AVANT; GJENGITT MED TILLATELSE FRA DEBERET NEWS; FOTO FRA GENEVA KONFERANSEN; CRAIG DIMOND

Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?

PRESIDENT THOMAS S. MONSONS LIVSERFARINGER

Av Heidi S. Swinton

Jeg tjenestegjorde sammen med min mann, som den gang var president for England London syd misjon, da telefonen ringte 18. juni 2008. Det var president Thomas S. Monson. Han innledet som vanlig på vennlig vis, et av varemerkene på hans tjenestegjering: "Hvordan går det med misjonen? Hvordan går det med familien? Hvordan står det til i gode gamle England?" Så stoppet han opp litt før han sa: "Jeg har snakket med Frances, jeg har bedt om det, og jeg ønsker at du skal skrive biografien min."

Naturligvis følte jeg meg både beæret og umiddelbart overveldet. Han foreslo så at hvis jeg satte i gang neste morgen, kunne jeg være halvveis før vi kom hjem. Vi hadde ett år igjen av vårt tre år lange kall.

President Monson sier: "Den Herren kaller, gjør han kvalifisert."¹ Jeg har opplevd at dette løftet er sant.

Hvordan skriver man om en profets liv? Man begynner ikke ved tastaturet, men på kne.

Jeg skjønnte tidlig at dette ikke ville bli en typisk biografi med oversikt over datoer, tider, steder og reiser. Det var beretningen om en mann som ble forberedt før verden ble til og kalt av Gud til å veilede oss i disse siste dager.² *At det gjorde meg ydmyk*, er den beste beskrivelsen. *Skremmende, krevende og altopplukkende* passer også bra.

Herren har sagt: "Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme" (L&p 1:38). Jeg begynte med å høre Herren tale gjennom sin profet fra Thomas S. Monson ble kalt til det hellige apostelembede i 1963. I flere måneder leste jeg hundrevis av budskap president Monson har gitt i et utall forskjellige sammenhenger. Jeg leste biografier om alle Kirkens presidenter og mange kjente religiøse ledere. Jeg studerte den tidlige Kirken i Skottland, Sverige og England, hvor president Monsons forfedre kommer fra, depresjonen som fikk stor innflytelse på hans ungdom, samt 2. verdenskrig og dens

T.v.: President Monson – den gang eldste Monson – i trappen til Kirkens administrasjonsbygning i 1967. Over, ovenfra: På sitt kontor i 2011; sammen med eldste M. Russell Ballard ved spadestikkseremonien for Joseph F. Smith-bygningen ved Brigham Young University i 2002; på gjeninnvielsen av Laie Hawaii tempel i 2010; sammen med sin hustru Frances etter generalkonferansen i april 2008.

Øverst: Et portrett av president Monson på 1960-tallet. Over: Sammen med medlemmer og misjonærer i Tyskland. Under f. v.: Som biskop for sjettsyvende menighet sammen med sine rådgivere; i samtale med guttespeidere; på besøk til Den tonganske misjon i 1965.

ettervirkninger i et delt Tyskland. (President Monson hadde tilsyn med dette området av Kirken i 20 år.) Jeg leste hans selvbiografi som ble skrevet utelukkende for hans egen familie i 1985, og senere hans dagbok gjennom 47 år. Jeg intervjuet kirkeledere som hadde samarbeidet med ham i mange deler av verden, og medlemmer som hadde blitt sterkt påvirket av hans tjenestegjering. En nær venn og historiker, Tricia H. Stoker, hjalp meg med forundersøkelsene. Hun hadde deltatt i skrivekomiteene for flere av bøkene i serien *Læresetninger fra Kirkens presidenter*, og visste hvordan man gransket en profets liv.

Jeg intervjuet president Monson i månedlige videokonferanser fra England og så, etter å ha kommet hjem til Utah, personlig mens jeg jobbet ved kontoret hans i 14 måneder. I alle tilfeller følte jeg varmen hans, som om vi satt ved kjøkkenbordet. Han snakket om sin barndom og sin familie, om da han ble kalt av president David O. McKay (1873–1970) og om påvirkning fra mentorer som president J. Reuben Clark jr. (1871–1961), president Harold B. Lee (1899–1973) og eldste Mark E. Petersen (1900–84), for å nevne noen.

Han lærte et Kristus-lignende liv hjemme, hvor nestekjærlighet – Kristi rene kjærlighet – medfølelse og et ønske om å oppbygge og velsigne andre var normene og hvor foreldrene, selv om de ikke leste Skriftene for ham, etterlevde dem.

Hans fokus på å tjene den ene strekker seg tilbake til hans oppvekst på vestkanten av Salt Lake City, “mellom jernbanesporene”, som han ofte sier, midt under depresjonen. Hans naboer og venner hadde smått med materielle eiendeler, men de hadde hverandre, og det var nok. Mange av hans nærmeste, heriblant noen av hans favorittontkler, var ikke medlem av Kirken. Religiøs tilknytning skapte ingen barrierer – han var glad i folk slik de var. Hans foreldre åpnet sitt hjerte for alle. President Monson har aldri forlatt denne forankringen.

Han er en uvanlig mann som har respekt for alle han møter, og som er interessert i deres liv, bekymringer og utfordringer. Han vier en besøkende rangsperson fra utlandet den samme oppmerksomhet som han vier mannen som vasker skrivebordet hans om kvelden. Noe av hans storhet kommer utvilsomt av at han kan forholde seg til hvem som helst og føler at han kan lære noe av alle han møter.

Hvis en organisasjon er en forlengelse og en avskygning av sin leder,³ som president Monson sier, skulle vi ha et ønske om å oppbygge, oppmuntre, engasjere, involvere og redde andre en etter en. Denne måten å leve på gjenspeiler Frelserens eksempel, som "gikk omkring og gjorde vel ... fordi Gud var med ham" (Apostlenes gjerninger 10:38).

President Monson har lenge oppfordret oss til å være mer lik Frelseren. Da jeg intervjuet president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, bekreftet han det inntrykket jeg hadde dannet meg. President Monson, sa han, "er mer Kristus-lik enn oss andre".⁴

I over 50 år har president Monson gitt de klærne han går og står i, til de nødlidende. Han har sittet ved sengen til syke og eldre. Han har gitt utallige velsignelser til mennesker på sykehus og i hjemmet. Han har snudd bilen for å avlegge en rask visitt til en venn og hastet av gårde fra møter for å tale i begravelsen til en annen. (Hvis du spør ham hvor mange

*For å si det enkelt,
gjør president
Monson det de
fleste bare tenker
på å gjøre.*

venner han har, vil han si: "Minst 14 millioner.") Han kan gå til en som sitter i rullestol og har vanskelig for å komme til ham, gi "high-five" til en gruppe tenåringer og vifte med ørene til diakoner på forreste rad. Han viser stor ærbødighet for dem som beskrives som "ubemerkede og ukjente", som få andre enn deres Fader i himmelen kjenner.

For å si det enkelt, gjør president Monson det de fleste bare *tenker* på å gjøre.

Hans budskap er fulle av sanne beretninger (han kaller dem aldri "historier") som forklarer prinsipper i evangeliet. Han forklarer: "Våre handlinger som viser at vi virkelig elsker Gud og vår neste som oss selv, vil sjelden være av en slik art at de tiltrekker seg verdens oppmerksomhet og beundring. Vanligvis viser vi vår kjærlighet i vår daglige omgang med hverandre."⁵

Gjennom all hans tjenestegjerning over hele verden fikk han kanskje noen av de mest gripende opplevelsene i årene da han førte tilsyn med Kirken bak jernteppet. Da min mann og jeg fullførte vår misjon i 2009, reiste vi til Tyskland for å gå der president Monson hadde gått, snakke med medlemmene han var så glad i og føle innflytelsen av hans mangeårige tjeneste. Vi møtte staute prestedømsbærere som gråt når de snakket om hans regelmessige besøk, hans kjærlighet til Jesus Kristus og hans oppmuntring og omtanke. Vi sto i den nå forlatte, falleferdige fabrikkbygningen i Görlitz, hvor president Monson i 1968 sto ved talerstolen og lovet de hardt prøvede østtyske siste-dagers-hellige alle velsignelser som Herren hadde til sine barn – hvis de var trofaste. Den dagen sang de med stor glød: "Om veien byr på mang en prøvelse, gi ikke opp! ... Jesus svikter aldri, gi ikke opp."⁶ Han hadde kommet de hellige til unnsetning under ledelse av Det første presidentskap. 20 år senere, mens Berlinmuren fremdeles sto, hadde disse østtyske siste-dagers-hellige staver, møtehus, patriarker, misjonærer og et tempel. Så falt muren, og de hellige ble gjenforenet med sine familier og som land.

President Monson sier ofte: "Det finnes ingen tilfeldigheter" når han understreker at hans livserfaringer har lært ham å alltid se etter Herrens hånd.⁷

En av de store østtyske lederne var Henry Burkhardt,

som samarbeidet tett med og var sammen med president Monson i 20 år mens de skjellsettende begivenhetene i dette landet utspilte seg. Bror Burkhardt virket trofast og med stor fare for seg selv alle disse årene bak jernteppet som Kirkens representant overfor myndighetene. Han tjenestegjorde i flere ledende stillinger i Kirken, og som president for Freiberg tempel.

Jeg spurte ham hva han mente var det viktigste øyeblikket i president Monsons tjenestegjering. Jeg trodde han ville nevne møtet i Görlitz, innvielsen av landet i 1975, organiseringen av den første staven, innvielsen av Freiberg tempel eller møtet med Herr Honecker, Øst-Tysklands fremste kommunistleder, da president Monson ba om tillatelse til at misjonærer kunne komme inn i landet og andre misjonærer kunne forlate landet for å tjenestegjøre i andre land. Med tanke på dødsskvadronene som patruljerte muren, kunne anmodningen virke nesten latterlig, men Herr Honecker svarte: "Vi har holdt øye med dere i alle disse årene, og vi stoler på dere. Tillatelse innvilget." Hvilken av disse begivenhetene ville bror Burkhardt velge?

Tårene begynte å renne da han svarte: "Det var 2. desember 1979." Jeg hadde ikke fått med meg at en større begivenhet hadde funnet sted på denne datoen. "Fortell mer," sa jeg.

"Det var den dagen president Monson kom til Øst-Tyskland for å gi min hustru Inge en velsignelse." President Monson hadde en helg uten oppdrag, og han reiste fra USA til Tyskland kun i denne hensikt. Søster Burkhardt hadde vært på sykehus i ni uker med komplikasjoner etter en operasjon, og hun ble stadig dårligere. President Monson hadde skrevet i sin dagbok: "Vi forente vår tro og våre bønner og ga henne en velsignelse."⁸ Han hadde reist tusenvis av kilometer på de eneste fridagene han hadde på flere måneder – til unnsetning.

President og søster Monson under innvielsen av Nauvoo Illinois tempel i 2002; President Monson taler under general-konferansen i april 2008, da han ble oppholdt som Kirkens president; ved hjørnestensseremonien for Oquirrh Mountain Utah tempel i 2009; sammen med en gammel venn i Ontario Canada i juni 2011.

President Monson minner oss stadig på å strekke oss ut til hverandre.

"La oss stille oss selv spørsmålene," har han sagt, "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag? Har jeg hjulpet en sjel i nød? Hvilken formel for lykke! Hvilken resept på tilfredshet, på indre fred... Det finnes hjerter vi kan glede. Det finnes vennlige ord å si. Det er gaver vi kan gi. Det er gjerninger vi kan gjøre. Det er sjeler vi kan frelse."⁹

Slik er president Monsons tjenestegjering. Han prøver alltid å hjelpe de trette, de ensomme, de motløse. Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum sier: "Herren måtte gjøre Thomas Monson stor på grunn av størrelsen på hjertet hans."¹⁰

Da profeten innviet Curitiba Brasil tempel 1. juni 2008, ba han en gutt komme frem og hjelpe ham under hjørnestensseremonien. En fotograf foreslo at noen skulle fjerne guttens lue for et bilde. Guttens hadde ikke hår, og gjennomgikk åpenbart kreftbehandling. President Monson la kjærlig armen rundt ham og hjalp ham å legge mørtel på muren. En person i presidentens følge nevnte at det var på tide å gå inn i templet igjen for å fullføre innvielsen i rett tid. President Monson ristet på hodet. "Nei," sa han, "Jeg vil kalle på én til." Han skuet ut over folkemengden og fikk øye på en kvinne lengst bak, og da de fikk øyekontakt, ga han tegn til at hun skulle komme frem. Han la armen rundt henne, og kjærlig og omsorgs-

fullt ledet han henne til muren for å fullføre hjørnestensnedleggelsen.

Dagen etter innvielsen spurte eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, som også hadde vært på innvielsen, president Monson hvordan han visste at kvinnen var guttens mor.

“Jeg visste det ikke,” svarte han, “men Herren visste det.”

Ikke mange måneder senere døde gutten. Eldste Nelson sier: “Du kan tenke deg hva [opplevelsen under innvielsen] betydde for moren i den familien. Det var Herrens måte å si: ‘Jeg kjenner deg, jeg bryr meg om deg, og jeg vil hjelpe deg.’ Det er en slik mann vi har i denne Guds profet.”¹¹

I en tid hvor tekstmeldinger og e-post har overtatt for personlige samtaler, minner president Monson oss stadig om å strekke oss ut til hverandre. Han ga oss dette budskapet gjennom ordene til et medlem som hadde skrevet brev til ham: “Menneskenes bønner blir nesten alltid besvart gjennom andres handlinger.”¹² Han viser ofte til Herrens ord: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere” (L&p 84:88). President Monson forstår at *vi* så ofte er disse englene for hverandre. Alma forpliktet de hellige ved Mormons vann til å “bære hverandres byrder, så de kan være lette” (Mosiah 18:8). President Monson kaller oss til å etterleve denne pakten.

Jeg har selv fått oppleve at han har båret andres byrder. I en periode kunne han se at ansvaret for å skrive biografien hans tyngtet meg. Han inviterte meg inn på kontoret sitt, og med særdeles mild og kjærlig røst sa han: “Hvordan kan jeg hjelpe?”

Mitt hjerte kunne ikke motstå denne håndsrekningen, og jeg øste ut mine følelser av utilstrekkelighet, hvor overveldende oppgaven var og hvor omfattende materialet var som skulle innhentes, organiseres og fordøyes. Jeg ønsket

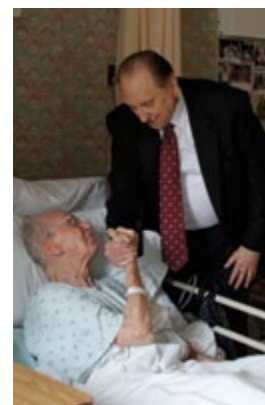
så inderlig å gjøre det riktig – for ham. Samtalen vår var en av mine mest dyrebare erfaringer i jordelivet. Det følte som om jeg var ved Betesda-dammen og Frelseren hadde løftet forhenget og strukket seg ned for å løfte meg opp. President Monson forstår forsoningens frelsende kraft og regner det som et privilegium å bli sendt av Herren for å løfte en annen.

“Strekk deg ut for å redde de eldre, enkene, de syke, de funksjonshemmede, de mindre aktive,” har han sagt, og så har han ledet an. “Rekk dem den hånd som hjelper og det hjerte som føler medlidenhet.”¹³

Hans aktelse og interesse for andre er et mål på hans vitnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus: “Ved å lære av ham, tro på ham og følge ham har vi muligheten til å bli som ham. Ansiktsuttrykket kan forandres, hjertet kan bløtgjøres, steget kan gjøres raskere og synet på tilværelsen forbedres. Livet blir som det skal være.”¹⁴ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Plikten kaller”, *Lys over Norge*, juli 1996, 45.
2. “Ha takk for profeten du sendte”, *Salmer*, nr. 17.
3. Se Kellene Ricks, “BYU Leader Begins ‘Lord’s Errand,’” *Church News*, 4. nov. 1989, 3.
4. Boyd K. Packer, i Heidi S. Swinton, *To the Rescue* (2010), 1.
5. Thomas S. Monson, “To Love as Jesus Loves”, *Instructor*, sep. 1965, 349.
6. “If the Way Be Full of Trial, Weary Not”, *Deseret Sunday School Songs* (1909), nr. 158; se også Thomas S. Monson, “Tålmodighet – en himmelsk dyd”, *Liahona*, sep. 2002, 7; *Ensign*, nov. 1995, 61.
7. Thomas S. Monson, i *To the Rescue*, 60.
8. Thomas S. Monson, i *To the Rescue*, 1.
9. Thomas S. Monson, “Nå er tiden inne”, *Liahona*, jan. 2002, 69; *Ensign*, nov. 2001, 60.
10. Richard G. Scott, i *To the Rescue*, 162.
11. Se *To the Rescue*, 521.
12. I Thomas S. Monson, “Vær et forbilde”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 42.
13. Thomas S. Monson, stavs-konferansesending for Salt Lake City syd stav, 18. okt. 2009, ikke utgitt.
14. Thomas S. Monson, “Mesterens vei”, *Liahona*, jan. 2003, 4.

Evangelietets kultur

Denne artikkelen er utdrag fra en tale som ble holdt under en regional stavs- og distriktskonferansesending til Afrika 21. november 2010.

I den kjente filmen *Afrikadronningen* prøver to flyktninger fra 1. verdenskrigs herjinger i Øst-Afrika å finne relativ sikkerhet ved Victoria-sjøen. Etter å ha overlevd mange nestenulykker, setter båten deres, *Afrikadronningen*, seg fast i en sump. Ute av stand til å se hvilken vei strømmen går og omgitt av høyt buskas, blir de to flyktningene desorienterte og motløse. Idet energien og troen er i ferd med å ebbe ut, er de rede til å gi opp og dø.

Så, i et dramatisk øyeblikk, løftes kameraet som vi ser deres farefulle situasjon gjennom, og med nytt perspektiv ser vi hvor de befinner seg. Ute av syne for dem, men bare noen få meter unna, er det frigjørende vannet i Victoria-sjøen som de har søkt så lenge.

Jesu Kristi evangelium forklarer vår reise i jordelivet og viser oss vårt mål i evigheten. I likhet med flyktningene på *Afrikadronningen*, flykter vi fra ondskap og ulykker. Det finnes hindringer på alle kanter. Vi arbeider hardt for å nå våre mål. Enkelte ganger ser vi ikke noe tegn til fremgang. Vi kan bli utmatet og motløse. Vi kan til og med miste målet av syne. Men vi må ikke gi opp. Om vi bare kunne se over våre nåværende omstendigheter og få vite hvor vi egentlig befinner oss på reisen til evig liv, ville vi ha sett hvor stor fremgang vi gjør.

FOTOILLUSTRASJON: RICHARD M. ROMNEY

**Av eldste
Dallin H. Oaks**

i De tolv
apostlers quorum

Denne evangeliekulturen er basert på frelsesplanen, Guds bud og levende profeters læresetninger. For å hjelpe sine medlemmer over hele verden lærer Kirken oss å gi avkall på alle personlige tradisjoner og familietradisjoner eller skikker som er i strid med evangeliets kultur.

Den hellige ånds gave er den gave Gud har gitt for å hjelpe oss på vår vanskelige reise gjennom jordelivet, hvor vi vandrer ved tro.

Stol på Den hellige ånd

Heldigvis har Frelseren gitt oss en veiviser som vil hjelpe oss også når vi ikke kan se forbi nedslående hindringer. Jeg snakker om Den hellige ånds gave. Vi må imidlertid være villige til å bruke og stole på denne guddommelige gaven, og vi må holde den i god stand.

President Wilford Woodruff (1807–98), som var Kirkens president i en av dens vanskeligste perioder, sa følgende om hvor viktig Den hellige ånd er: “Enhver mann eller kvinne som noensinne har kommet inn i Guds kirke og er blitt døpt til syndenes forlatelse [og har mottatt Den hellige ånds gave], har rett til åpenbaring, rett til Guds ånd, så den skal hjelpe dem i deres arbeid.”¹

President Woodruff forklarte: “For hver mann som har tro, åpenbarer Ånden dag for dag det som er til hans beste.”² Dette er den gave Gud har gitt for å hjelpe oss på vår vanskelige reise gjennom jordelivet, hvor vi vandrer ved tro.

Hvis vi skal motta denne dyrebare veiledning, må vi holde budene. President Woodruff sa: “Den hellige ånd vil ikke bo i et vanhellig tempel. Hvis du vil ha glede av alle krefter og gaver i din religion, må du være ren. Hvis du er skyldig i svakhet, dårskap og synd, må du omvende deg fra dette, det vil si at du må forsake det helt og fullt.”³

Herren har befalt oss å være tilstede på nadverdsmøtet hver uke for å ta del i nadverden (se L&p 59:9–12). Gjør vi det, omvender oss fra våre synder og fornyer våre løfter om å tjene Herren og alltid minnes ham og holde hans bud, har vi det dyrebare løfte om at “hans Ånd alltid kan være hos [oss]” (L&p 20:77). Slik kan vi se forbi livets hindringer og nedslående omstendigheter og finne veien til vårt himmelske hjem.

President Thomas S. Monson har erklært:

“Vi er omgitt av umoral, pornografi, vold, narkotika og en rekke andre onder som hjem-søker dagens samfunn. Vår utfordring, ja vårt ansvar, er ikke bare å holde oss ‘ubesmattet av verden’ (Jakobs brev 1:27), men å veilede våre barn og andre vi har ansvar for, trygt over syndens stormfulle hav som omgir oss alle, så vi en dag kan vende tilbake for å bo hos vår himmelske Fader.”⁴

Vi trenger virkelig Åndens veiledning, og vi må være flittige til å gjøre det som er nødvendig for å kunne motta denne veiledningen. Helt konkret må vi holde budene, be, studere Skriftene og omvende oss hver uke når vi tar del i nadverden.

Et utpreget levesett

Som en måte å hjelpe oss å holde Guds bud på, har medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige noe vi kaller evangeliets kultur. Det er et utpreget levesett, et knippe verdinormer, forventninger og handlemåter som er felles for alle medlemmer. Denne evangeliekulturen er basert på frelsesplanen, Guds bud og levende profeters læresetninger. Den veileder oss i hvordan vi oppdrar våre barn og i vår egen livsførsel. De prinsipper som er stadfestet i erklæringen om familien, er et vakkert uttrykk for denne evangeliets kultur.⁵

For å hjelpe sine medlemmer over hele verden lærer Kirken oss å gi avkall på alle personlige tradisjoner, familietradisjoner eller skikker som er i strid med Jesu Kristi Kirkes læresetninger og denne evangeliekulturen. I denne sammenheng gir vi akt på apostelen Paulus’ advarsel, som sa at vi ikke skulle la noen “[fange oss] med visdomslære ... etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus” (Kolosserne 2:8).

Med hensyn til å gi avkall på feilaktige tradisjoner og uheldig kultur, roser vi våre yngre medlemmer for deres fleksibilitet og fremgang, og vi appellerer til våre eldre medlemmer om å legge til side tradisjoner og handlemåter knyttet til kultur eller stamme som fører dem bort fra veien til vekst og fremgang. Vi ber alle om å søke til evangeliekulturens høyere terreng, til handlemåter og tradisjoner som er rotfestet i Jesu Kristi gjengitte evangelium.

Mange afrikanske tradisjoner er forenelige med evangeliets kultur og hjelper våre medlemmer å holde Guds bud. Den sterke afrikanske familiekulturen er bedre enn den

som finnes i mange vestlige land, hvor familieverdiene er i ferd med å forvitne. Vi håper at eksemplene på kjærlighet og lojalitet blant medlemmer i afrikanske familier vil hjelpe oss å lære andre disse viktige tradisjonene i evangeliets kultur. Sømmelighet er en annen styrke i Afrika. Vi ber inntrengende ungdom overalt om å være like sømmelige som de fleste unge vi ser i Afrika.

Til sammenligning er noen kulturelle tradisjoner i deler av Afrika negative når de måles opp mot evangeliets kultur og normer. Mange av disse angår familieforhold – hva som blir gjort ved fødsel, giftermål og

Vi roser våre yngre medlemmer for deres fleksibilitet og fremgang, og vi appellerer til våre eldre medlemmer om å legge til side tradisjoner og handlemåter knyttet til kultur eller stamme som fører dem bort fra veien til vekst og fremgang.

død. For eksempel er noen afrikanske ektemenn av den feilaktige oppfatning at ektemannen skulle hvile mens hustruen gjør mesteparten av arbeidet hjemme, eller at hustruen og barna bare er mannens tjenere. Dette er ikke til behag for Herren, fordi det står i veien for den slags familieforhold som må råde i evigheten, og det hemmer den vekst som må finne sted her på jorden hvis vi skal kvalifisere oss til evighetens velsignelser. Studer Skriftene, og du vil se at Adam og Eva, våre første foreldre og våre forbilder, ba sammen og arbeidet sammen (se Moses 5:1, 4, 10–12, 16, 27). Dette skulle være vårt

mønster for livet i familien – gjensidig respekt og kjærlig samarbeid.

En annen negativ kulturell tradisjon er *lobola*, eller bru-depris, som griper svært forstyrrende inn i unge menn og kvinners mulighet til å holde budene i Jesu Kristi gjengitte evangelium. Når en ung hjemvendt misjonær må kjøpe sin brud fra hennes far for en pris som er så høy at det tar mange år å skaffe pengene, kan han ikke gifte seg før han blir middelaldrende. Dette kommer i konflikt med evangeliets plan for seksuell renhet utenfor ekteskapet, for ekteskap og for oppfostring av barn. Prestedømsledere skulle

Når vi følger Herrens bud og hans lederes råd med hensyn til ekteskap, kan vi be ham velsigne oss på alle andre områder.

lære foreldre å stanse denne praksisen, og unge mennesker skulle følge Herrens mønster for ekteskap i det hellige tempel uten å vente til de kan betale en brudepris.

Andre kulturelle handlemåter eller tradisjoner som kan komme i konflikt med evangeliets kultur, er brylluper og begravelser. Jeg ber dere om ikke å legge planer i forbindelse med brylluper og begravelser som fører til at dere pådrar dere stor gjeld. Unngå omfattende reiser og kostbare selskaper. Overdreven gjeld vil svekke eller hindre deres evne til å betale tiende, til å gå i templet og til å sende deres barn på misjon. Legg planer som vil styrke – ikke svekke – deres fremtidige aktivitet i Kirken.

Ekteskapets betydning

Vi lever i en ugudelig verden. Da tenker jeg først og fremst på de overlagte drap som har forekommet så hyppig i forbindelse med stammekonflikter og nasjonale konflikter i Afrika og andre steder. Gud har også befalt oss at vi ikke skal frarøve andre deres eiendom ved tyveri eller bedrageri. Et annet stort onde er brudd på budet “Du skal ikke drive hor” (2 Mosebok 20:14) og alle beslektede bud som Gud har åpenbart om at forplantningsevnenes store kraft – som er gitt i hans hensikter – bare skulle anvendes innenfor ekteskapets bånd. Det er en synd å innlate seg på seksuell omgang utenfor ekteskapet.

Vi lever i en tid hvor ekteskap anses som et alternativ, ikke en nødvendighet. For eksempel føder utgifte mødre 40 prosent av alle barn som nå blir født i USA. Mange bor sammen uten å være gift. Barn som blir født inn i slike forhold, har ikke den trygghet som kommer fra foreldre som er forpliktet til hverandre ved det ekteskap som Gud innstiftet for våre første foreldre i Edens hage.⁶

Ekteskap er nødvendig, men i Afrika og i andre land må vi spørre: Hva slags ekteskap? Det finnes formelle ekteskap som er stadfestet ved lov, og det finnes forskjellige ekteskap knyttet til skikker og stammekulturer som kan inngås og avbrytes med liten grad av formalitet. Herrens norm – som er formalisert i betingelsene vi har for å besegle et ekteskap i templet – er et ekteskap som er så varig som menneskenes lover kan gjøre det.

Jeg understreker på nytt de råd Kirkens ledere har gitt om at mann og hustru ikke bør skille lag i lengre perioder, for eksempel ved arbeid i utlandet eller langt borte fra hjemmet. I altfor mange tilfeller ender den slags adskillelse med alvorlig synd. Adskillelse fører til brudd på evige pakter, noe som forårsaker hjertesorg og tap av velsignelser. I nyere åpenbaring har Herren befalt: “Du skal elske din hustru av hele ditt hjerte, og holde deg til henne og ingen annen” (L&p 42:22). Når vi følger Herrens bud og hans lederes råd med hensyn til ekteskap, kan vi be ham velsigne oss på alle andre områder.

Tiendens velsignelser

Tiende er en befaling med et løfte. Malakias ord, som ble bekreftet av Frelseren, lover dem som bringer tienden inn i forrådshuset, at Herren vil “åpne himmelens luker ... og øse ut velsignelser over [dem] i rikelig mål”. De lovede velsignelsene er timelige og åndelige. Herren lover tiendebetalere at han vil “skremme fortærerer” og at “alle nasjoner skal si dere er velsignet, for deres land skal være et herlig land” (Malakias 3:10–12; se også 3 Nephi 24:10–12).

Jeg tror disse løftene gjelder nasjonene vi bor i. Når Guds folk holdt tilbake sin tiende og sine offergaver, fordømte Gud “hele folket” (Malakias 3:9). På samme måte tror jeg at når

Jeg tror at når mange innbyggere i et land trofast betaler sin tiende, nedkaller de himmelens velsignelser over hele landet.

Nå som Kirken er sterk i sine sentrale staver, råder vi medlemmene til å bli der de er for å bygge opp Kirken i sitt hjemland. Vi oppmuntrer til dette ved å bygge templer over hele verden.

mange innbyggere i et land trofast betaler sin tiende, nedkaller de himmelens velsignelser over hele landet. Bibelen forteller at “en liten surdeig syrer hele deigen” (Galaterne 5:9; se også Matteus 13:33) og at “rettferdighet opphøyer et folk” (Ordspråkene 14:34). Denne sårt tiltrengte velsignelsen kan nedkalles ved trofast å betale tiende.

Betaling av tiende gir også den enkelte tiendebetaler unike åndelige så vel som time-lige velsignelser. Under 2. verdenskrig forsørget min mor, som var enke, sine tre små barn på en mager lærerlønn. Da jeg ble bevisst at vi måtte unnvære enkelte ting vi ønsket oss fordi vi ikke hadde nok penger, spurte jeg min mor hvorfor hun betalte så mye av sin lønn i tiende. Jeg har aldri glemt hennes forklaring: “Dallin, det finnes kanskje dem som kan klare seg uten å betale tiende, men det kan ikke vi, fordi vi er fattige. Herren har valgt å ta din far og la meg oppfostre dere barn. Det kan jeg ikke gjøre uten Herrens velsignelser, og jeg får disse velsignelsene ved å betale en ærlig tiende. Når jeg betaler min tiende, har jeg Herrens løfte om at han vil velsigne oss, og vi er avhengige av disse velsignelsene hvis vi skal greie oss.”

Som mottager av disse velsignelsene hele mitt liv, kan jeg vitne om vår Guds godhet og hans rause velsignelser til sine tiendebetalende barn.

Bygg opp Kirken

For å grunnfeste Kirken i Afrika og andre land trenger vi trofaste siste-dagers-hellige familier i tredje og fjerde generasjon blant våre ledere og medlemmer. Trofaste siste-dagers-hellige som flytter til et annet land, svekker Kirken i sitt hjemland. Kirken *forbyr* naturligvis ikke sine medlemmer å flytte fra ett sted til et annet for å få det bedre, men det er mange

år siden Kirken har *oppfordret* til den slags utvandring.

For lenge siden ble siste-dagers-hellige oppfordret til å samles til Sion i Amerika for å grunnfeste Kirken og bygge templer der. Nå som Kirken er sterk i sine sentrale staver, råder vi medlemmene til å bli der de er for å bygge opp Kirken i sitt hjemland. Vi oppmuntrer til dette ved å bygge templer over hele verden.

Å følge Herrens vei er ikke lett. Herren har advart oss gang på gang, direkte og gjennom sine tjenere, og sagt at verden vil hate oss fordi vi gjør ting annerledes – på Herrens måte (se Johannes 15:19).

Den gode nyheten er at når vi gjør Herrens arbeid på Herrens måte, kan vi være sikre på at han vil velsigne og hjelpe oss. “Jeg vil gå foran dere,” har han sagt. “Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere” (L&p 84:88).

Elsk hverandre

Hvor takknemlige vi er for Jesu Kristi gjen-gitte evangelium. Det forteller oss hvem vi er. Når vi forstår vårt forhold til Gud, forstår vi også vårt forhold til hverandre. Dette innbefatter vårt forhold til vår ektefelle og våre barn – evige forhold hvis vi holder budene og inngår og holder hellige tempelpakter.

Alle menn og kvinner på denne jorden er Guds avkom, åndelige brødre og søstre, uavhengig av hudfarge eller statsborgerskap. Ikke rart at Guds enbårne Sønn befalte oss å elske hverandre. Tenk hvor annerledes verden ville ha vært om broderlig og søsterlig kjærlighet og uselvisk hjelp kunne krysse alle grenser knyttet til stammer, nasjoner, tro og farge. En slik kjærlighet ville ikke ha utslettet alle forskjeller i meninger og handlinger, men den

ville ha fått oss alle til å rette vår innsats mot samarbeid med våre medmennesker istedenfor å hate eller undertrykke dem.

Jeg erklærer den store sannhet at vår himmelske Fader elsker alle sine barn. Dette er en umåtelig mektig tanke som barn kan begynne å forstå på grunn av sine jordiske foreldres kjærighet og ofre. Kjærighet er den største kraft i verden. Jeg ber om at alle foreldre må være det kjærlige eksempel som ansporer den oppvoksende generasjon til å forstå Guds kjærighet til dem og vår himmelske Faders store ønske om at alle hans barn

på jorden må gjøre det som er nødvendig for å kvalifisere seg til evighetens største velsignelser.

Vi har hans evangelium, og vi må holde budene for å oppnå hans mest utsøkte velsignelser. Jeg bærer vitnesbyrd om dette og ber vår himmelske Fader velsigne hver enkelt av dere. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2004), 48.
2. *Læresetninger – Wilford Woodruff*, 50.
3. *Læresetninger – Wilford Woodruff*, 53.
4. Thomas S. Monson, "Himmelske hjem, evige familier", *Liahona*, juni 2006, 67–68; *Ensign*, juni 2006, 99–100.
5. Se "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
6. Se *Liahona*, nov. 2010, 129.

Tenk hvor annerledes verden ville ha vært om broderlig og søsterlig kjærighet og uselvisk hjelp kunne krysse alle grenser knyttet til stammer, nasjoner, tro og farge.

Besøkende lærerinner

FORSTÅ DEN
KRAFT SOM
LIGGER I TJENESTE

Vår himmelske Fader ønsker at vi følger en høyere vei og viser vårt disippelskap ved at vi oppriktig bryr oss om hans barn.

Da Kristus var på jorden, hjalp han andre. Hvis vi ønsker å være hans disipler, må han være vårt eksempel. Han sa: “De gjerninger som dere har sett meg gjøre, de skal dere også gjøre” (3 Nephi 27:21). Det nye testamente er fullt av eksempler på Kristi tjenestegjering. Han avslørte for kvinnen i Samaria at han var Messias. Han helbredet Peters svigermor. Han ga Jairus’ datter tilbake til sine foreldre, og Lasarus til sine sørgende søstre. Selv da han led på korset, uttrykte Frelseren “omtanke for sin mor, som da trolig var enke og trengte omsorg”.¹ På korset ba han Johannes ta seg av sin mor.

Av Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Julie B. Beck, Hjelpeforeningens generalpresident, har sagt: "I Hjelpeforeningen [og ved besøkende lærerinnens virksomhet] er vi Kristi disipler i praksis. Vi lærer det han vil at vi skal lære, vi gjør det han vil at vi skal gjøre, og vi blir det han vil at vi skal bli."²

Forstå den kraft som ligger i tjeneste

Å tjene og hjelpe andre har alltid stått sentralt i Hjelpeforeningen. "I årenes løp har Hjelpeforenings-søstre og -ledere lært ett trinn om gangen og forbedret sin evne til å våke over andre," sa søster Beck. "Til tider har søstre fokusert mer på å utføre sine besøk, holde sine leksjoner og legge igjen lapper når de har vært innom sine søstres hjem. Denne praksis har hjulpet søstrene å lære mønstre for omsorg. Akkurat som folket på Mose tid konsentrerte seg om å holde lange lister med regler, har søstrene i Hjelpeforeningen til tider pålagt seg selv mange skrevne og uskrevne regler i sitt ønske om å forstå hvordan de kunne styrke hverandre.

Med så stort behov for hjelp og redning blant søstrene og deres familier i dag, trenger vår himmelske Fader at vi følger en høyere vei og viser vårt disippelskap ved at vi oppriktig bryr oss om hans barn. Med dette viktige formål i tankene skulle ledere nå be om rapporter om søstrenes og deres familiers åndelige og timelige velbefinnende og om tjeneste som er utført. Besøkende lærerinner har nå ansvar for å bli 'godt kjent med og glad i hver enkelt søster, [hjelpe] henne å styrke sin tro, og [yte] tjeneste'.³

Vår Hjelpeforenings-historie, *Døtre i mitt rike*, og *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* lærer oss hvordan vi kan følge en høyere vei og vise vårt disippelskap:

- Be daglig for dem du er besøkende lærerinne for, og deres familier.

- Søk inspirasjon for å bli oppmerksom på dine søstres behov.
- Besøk dine søstre regelmessig for å trøste og styrke dem.
- Kontakt søstrene ofte ved besøk, telefonsamtaler, brev, e-post, tekstmeldinger og enkle velgjerninger.
- Hils på søstrene i kirken.
- Hjelp søstrene når de er syke eller har et annet presserende behov.
- Undervis søstrene i evangeliet fra Skriftene og besøkende lærerinnens budskap.
- Inspirer søstrene ved å være et godt eksempel.
- Rapportert om dine søstres åndelige og timelige velbefinnende til en leder i Hjelpeforeningen.⁴

Fokuser på tjenestegjering

Vi er Herrens hender. Han er avhengig av oss alle. Jo mer vi ser på vårt oppdrag som besøkende lærerinner som en av våre viktigste ansvarsoppgaver, jo mer vil vi hjelpe dem vi besøker.

1. Vi vil sørge for opplevelser som innbyr Ånden og hjelpe våre søstre å vokse i tro og personlig rettskaffenhet.
2. Vi vil virkelig bry oss om dem vi besøker, og hjelpe dem å styrke sitt hjem og sin familie.
3. Vi vil trå til når våre søstre trenger hjelp.

Her får vi høre om Maria og Gretchen – besøkende lærerinner som forstår den kraft som ligger i tjeneste. Her kan vi se at besøkende lærerinner nå har anledning til å besøke hver for seg eller sammen. De kan rapportere sin "omsorg" enten de går sammen og besøker eller hver for seg, og om de holder budskapet eller ikke. De kan treffe passende tiltak uten å bli spurt om det. De kan aktivt søke, motta og handle i samsvar med personlig åpenbaring for

UTRETT MIRAKLER

“Når vi strever i tro uten å nøle for å oppfylle de plikter som vi er kalt til, når vi søker Den allmektiges inspirasjon for å utføre vårt kall, kan vi gjøre mirakler.”

President Thomas S. Monson, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 91.

å kunne vite hvordan de skal håndtere de åndelige og timelige behovene til hver enkelt søster de besøker.

Rachel ventet sitt første barn og måtte holde sengen det meste av svangerskapet. Hennes besøkende lærerinner ba om inspirasjon så de kunne vite hvordan de best kunne hjelpe henne. Maria, som bodde i nærheten, kunne stort sett hjelpe til hjemme hos Rachel hver dag før jobben. Én dag vasket hun en del av badet, og neste dag vasket hun resten. En annen dag støvsugde hun i stuen, og neste dag laget hun lunsj til Rachel. Slik fortsatte hun å tjene ved å vaske tøy, tørke støv eller hva Rachel enn trengte.

Gretchen ringte Rachel ofte for å oppmuntre henne. Noen ganger snakket og lo de sammen. Andre ganger satt Gretchen og Maria ved Rachels seng og bar sine vitnesbyrd, leste Skriftene eller presenterte besøkende læreriners budskap. Etter at Rachel hadde født, fortsatte de å hjelpe henne.

Hele denne tiden samarbeidet også Maria og Gretchen med Hjelpeforeningens presidentskap for å samordne annen hjelp som Rachel og hennes familie trengte. Hjelpeforeningens presidentskap rådførte seg med biskopen og menighetsrådet slik at hjemmelærere og andre kunne gi ytterligere hjelp.

Deres tjeneste følte stadig bedre etter hvert som disse søstrene ble mer glad i hverandre og delte åndelige opplevelser. Som besøkende lærerinner kan vi følge de samme mønstrene og prinsippene for tjeneste og motta de samme velsignelsene.

Hjelp slik Kristus gjorde

“Som Frelserens trofaste disipler, utvikler vi vår evne til å gjøre det han ville gjort om han var her,” sa søster Beck. “Vi vet at for ham er det vår omsorg som teller, og derfor prøver vi å konsentrere oss om å bry oss om våre søstre istedenfor å fylle ut lister over ting som skal gjøres. Sann tjenestegjerning måles mer ved dybden av vår kjærlighet enn ved hvor gode våre statistikker er.”⁵

Som besøkende lærerinner vil vi vite at vi lykkes i vår tjenestegjerning når våre søstre kan si: “Mine besøkende lærerinner hjelper meg å vokse åndelig. Jeg vet at mine besøkende lærerinner virkelig bryr seg om meg og mine familie, og hvis jeg har problemer, vet jeg at de vil hjelpe meg.” Ved å følge en høyere vei som besøkende lærerinner, deltar vi i Herrens mirakuløse verk og oppfyller Hjelpeforeningens formål som er å styrke tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem og oppsøke og hjelpe de trengende. ■

NOTER

1. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 3.
2. *Døtre i mitt rike*, 7.
3. Julie B. Beck, “Hva jeg håper mine barnebarn vil forstå angående Hjelpeforeningen”, *Liahona*, nov. 2011, 112.
4. Se *Døtre i mitt rike*, 123.
5. *Liahona*, nov. 2011, 112–13.

HVORDAN HAR BESØKENDE LÆRERINNERS VIRKSOMHET BLITT STYRKET?

Det følgende er et sammendrag av endringene i besøkende lærerinnens program. Vi oppfordrer Hjelpeforeningsledere og besøkende lærerinner til å lese kapittel 9 i *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* for å se detaljene i disse endringene. Vi oppfordrer dere også til å lese kapittel 7 i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* for å få visdom, lærdom og forståelse av den kraft som ligger i tjeneste og dens viktige rolle i besøkende lærerinnens virksomhet. (Du finner disse to bøkene på Internett på LDS.org.)

OPPDRAG SOM BESØKENDE LÆRERINNER

1. Hjelpeforeningens presidentskap, ikke bare presidenten, er ansvarlig for besøkende lærerinner.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.2.2.
2. Når en Hjelpeforenings-leder gir et oppdrag som besøkende lærerinne til en søster, hjelper lederen søsteren å forstå at det å være besøkende lærerinne er et viktig åndelig ansvar å ivareta.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.5; 9.5.1.
3. Hjelpeforeningens presidentskap gjennomfører regelmessig opplæring for besøkende lærerinner i hvordan de mer effektivt kan hjelpe dem de besøker. Opplæringen kan gis i Hjelpeforeningen den første søndagen i måneden eller på et annet Hjelpeforenings-møte.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.5.

RÅDFØR DEG MED ANDRE

1. Hjelpeforeningens presidentskap har regelmessige møter med de besøkende lærerinnene for å drøfte de trengendes åndelige og timelige velferd og legge planer for å hjelpe dem. Besøkende lærerinner kan bistå Hjelpeforeningens presidentskap med samordning av kort- og langsiktig tjeneste for trengende søstre.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.5; 9.5.1; 9.5.4.
2. Hjelpeforeningens presidentskap rådfører seg regelmessig med hverandre for å drøfte de trengendes åndelige og timelige velferd.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.3.2; 9.5.4.
3. På menighets- eller grensrådsmøter fremlegger Hjelpeforenings-presidenten passende informasjon fra besøkende lærerinnens rapporter slik at lederne i menigheten eller grenen kan rådføre seg med hverandre om hvordan de best kan hjelpe personer med åndelige og timelige behov.	Se <i>Håndbok 2</i> , 4.5.1; 5.1.2; 6.2.2.
4. Biskopen eller grenspresidenten kan etter behov invitere Hjelpeforeningens president til møter i prestedømmets utøvende komité (PUK) i menigheten eller grenen for å koordinere hjemmelærere og besøkende lærerinnens virksomhet.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.3.1.
5. Hjelpeforeningens presidentskap og unge enslige voksnes leder møtes regelmessig for å påse at besøkende lærerinnens oppdrag ivaretar behovene til unge enslige voksne.	Se <i>Håndbok 2</i> , 9.7.2; 16.3.3.

ORGANISERING AV OG TILSYN MED BESØKENDE LÆRERINNER

<p>1. Biskopen eller grenspresidenten og Hjelpeforeningens presidentskap rådfører seg med hverandre og overveier ved hjelp av bønn de lokale behov for å avgjøre hvilken struktur besøkende lærerinnens virksomhet skal ha. (Søstre skulle ikke organiseres i grupper for å gå ut som besøkende lærerinner, ettersom de ivaretar individuelle behov.) Biskopen eller grenspresidenten godkjenner hvert oppdrag.</p>	<p>Se <i>Håndbok 2</i>, 9.5.2.</p>
<p>2. I den grad det er mulig setter presidentskapet to og to søstre sammen. <i>Håndbok 2</i> forklarer andre alternativer for å ivareta lokale behov. Presidentskapet rådfører seg med biskopen eller grenspresidenten om følgende alternativer:</p> <ol style="list-style-type: none"> Midlertidig å tildele bare hjemmelærere eller bare besøkende lærerinner til visse familier. Ledere kan også la hjemmelærere og besøkende lærerinner gå annenhver måned. Be heltids søstermisjonærer hjelpe til med besøkende lærerinnens virksomhet i begrenset omfang, etter godkjennelse fra misjonspresidenten.	<p>Se <i>Håndbok 2</i>, 9.5.2; 9.5.3.</p>
<p>3. Besøkende lærerinnens virksomhet er ikke bare et månedlig besøk – det er tjenestegjering. For å våke over og styrke søstrene i deres individuelle behov, har besøkende lærerinner regelmessig kontakt med dem ved hjelp av besøk, telefonsamtaler, e-postmeldinger, brev eller andre midler.</p> <p>Ledere gir spesiell prioritet til å påse at følgende søstre blir tatt vare på: Søstre som kommer til Hjelpeforeningen fra Unge kvinner, enslige søstre, nye medlemmer, nye konvertitter, nylig gifte søstre, mindre aktive søstre og søstre med spesielle behov.</p>	<p>Se <i>Håndbok 2</i>, 9.5.1; 9.5.2.</p>

RAPPORTERING AV BESØKENDE LÆRERINNERS VIRKSOMHET

<p>1. Besøkende lærerinner er bedt om å rapportere spesielle behov og tjeneste som er utført – med andre ord, sin tjenestegjering. Regne omsorg istedenfor bare å regne antall besøk.</p>	<p>Se <i>Håndbok 2</i>, 9.5.4.</p>
<p>2. Hjelpeforeningens president gir biskopen eller grenspresidenten en månedlig rapport om besøkende lærerinnens arbeide. Denne rapporten innbefatter spesielle behov og tjeneste som er utført av besøkende lærerinner, og en liste over søstre som ikke er kontaktet.</p>	<p>Se <i>Håndbok 2</i>, 9.5.4.</p>

DØTRE

i mitt rike

Utgjør en forskjell

I forordet til *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*, oppfordrer Det første presidentskap leserne “til å studere denne boken og la dens tidløse sannheter og inspirerende eksempler påvirke deres liv”.¹ Det følgende er vitnesbyrd fra noen menn og kvinner som denne inspirerte boken har utgjort en forskjell for:

“Det er en ånd i denne boken som er til å ta og føle på. Jeg kunne virkelig føle den forandre mitt hjerte.”

– Shelley Bertagnolli

“Å lese *Døtre i mitt rike* har inspirert

meg til å bli en mer hengiven ektemann og far og til å være mer pliktoppfyllende når det gjelder å holde mine pakter.”

– Aaron West

“Da jeg leste om Hjelpeforenings-søstrene i *Døtre i mitt rike*, ble de virkelige for meg, og jeg følte deres

tro. De visste at når vi tjener andre med Kristi rene kjærlighet, blir vi den som Herren ønsker at vi skal bli. Dette er Hjelpeforeningens formål, og det gjelder alle – enslig eller gift, ung eller gammel. Det gjelder meg.”

– Katrina Cannon

“Jeg har bodd i Chile, Argentina, Brasil og USA, men uansett hvor jeg kommer, vet jeg at jeg tilhører en storartet krets av søstre – en arv av sterke, trofaste kvinner.” – Marta Bravo

“Å arbeide med *Døtre i mitt rike* som grafisk designer, var en sjelden og spesiell opplevelse. Under vårt første møte bar søster Julie B. Beck, Hjelpeforeningens generalpresident, sitt vitnesbyrd for oss om at boken ble frembragt ved åpenbaring og etter instruksjoner fra levende profeter. Fra første dag ble hele prosessen ledet ved åpenbaring. Hver gang noen av oss leste fra bokens sider, ble vi beveget av Ånden og forandret til det bedre. Det hendte med meg, og jeg så at det hendte

med redaktører, designere, illustratører, produksjonskunstnere og pressefolk.” – Tadd Peterson

“Det gikk opp for meg at jeg er en del av noe bedre. Når jeg henter styrke fra Hjelpeforeningen, kan jeg også bli noe bedre.” – Jeanette Andrews

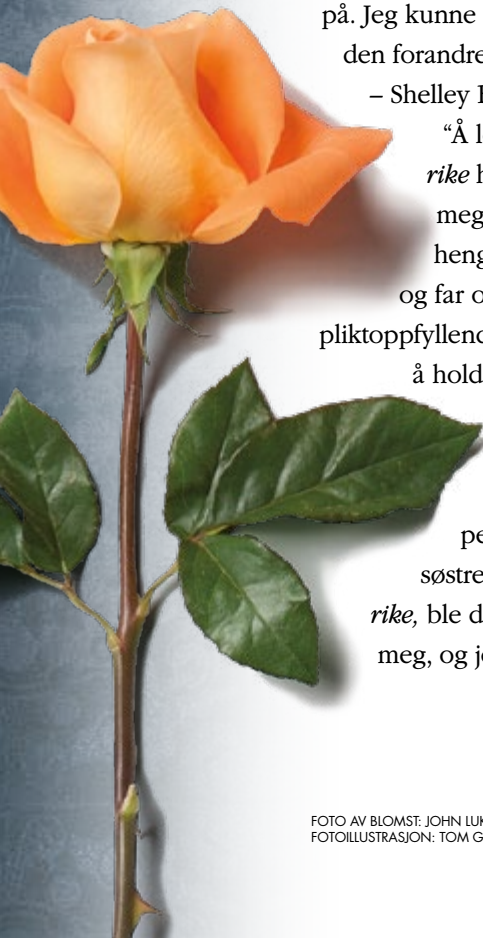
“Denne historien er en effektiv ressurs som kan hjelpe menn og kvinner over hele verden å forstå kvinners verdi som Guds døtre og deres betydelige rolle i hans rike.” – Susan Lofgren

“Før trodde jeg at jeg måtte være som alle andre. Nå forstår jeg at hver søster har forskjellige omstendigheter og sterke og svake sider, men hver eneste søster er viktig.” – Nicole Erickson

“*Døtre i mitt rike* har hatt stor innflytelse på meg som biskop. Jeg bærer vitnesbyrd om den store kraft som kommer av at Hjelpeforeningen og prestedømmet er uadskillelig forbundet.” – Mark Staples ■

NOTE

1. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), ix.

EN ANMODNING OM KARTOTEKFORERE OVER HELE VERDEN

Siden kartotekføring for FamilySearch ble introdusert i 2006, har over 800 millioner opptegnelser blitt digitalisert. Men arbeidet er ikke ferdig, og behovet for kartotekførere over hele verden stiger.

Av Heather F. Christensen

Kirkens tidsskrifter

Da Hilary Lemon fra Utah kom hjem fra sin misjon, hadde hun noen måneder til hun skulle gjenoppta studiene. Hun søkte måter å bruke tiden sin produktivt på, og begynte å hjelpe til med kartotekføring for FamilySearch på Internett. Hun begynte å kartotekføre på engelsk, men fant snart ut at det fantes muligheter for kartotekføring på andre språk – for eksempel portugisisk, det språket hun hadde lært på sin misjon.

FAMILYSEARCH ER LETT Å BRUKE

Sammen med resten av ungdommene i Chorley England stav, ble 15 år gamle Makenzie oppfordret av sitt stavspresidentskap til å kartotekføre 200 navn. "200 ble til 2000!" forteller Makenzie.

"Det er veldig hurtig og enkelt å kartotekføre. Man får meldinger med hjelp til å forstå navn og steder. Jeg har delt min kunnskap om kartotekføring med familie og venner ved å vise dem hvordan de oppretter sin egen konto og vise hvor enkelt og morsomt det er."

"Ettersom jeg var på misjon i Portugal, var jeg interessert i kartotekføringsprosjekter for Brasil og Portugal. Jeg ble enda mer interessert da jeg så et prosjekt fra Setúbal i Portugal, et av områdene hvor jeg virket," sier Hilary.

Hilary er én av de frivillige som hjelper til med å dekke det stadige økende behovet FamilySearch har for å kartotekføre opptegnelser på andre språk enn engelsk. I likhet med de andre 127 000 aktive frivillige, trekker Hilary ut navn og viktige hendelser for dem som har gått bort, slik at medlemmer kan finne opplysningene de søker og utføre sine forfedres ordinansarbeid i templet.

Hva er kartotekføring?

Kartotekføring for FamilySearch er prosessen med å lese digitaliserte versjoner av fysiske opptegnelser – for eksempel folketellinger, fødsels- og dødsregistre og kirkebøker – og føre opplysningene over i en søkbar database på Internett. På grunn av dette arbeidet gjør de frivillige det mulig for medlemmer og andre slektsforskere å enkelt kunne finne sine forfedres opplysninger på Internett.

Kartotekføring har gjort slekthistorisk arbeid enkelt. "Hvis man søkte etter forfedre

før i tiden, var man avhengig av mikrofilm. Når man fant et familiemedlem man lette etter, fant man kanskje også tilknyttede navn. Dermed måtte man rulle mikrofilmen frem og tilbake gang på gang," sier József Szabadkai, en kartotekfører i Ungarn.

I dag fortsetter FamilySearch å innhente historiske opptegnelser fra myndigheter og formyndere over opptegnelser over hele verden. Men istedenfor bare å filme opptegnelsene og gjøre filmene tilgjengelige for slektsforskere, skanner ansatte i FamilySearch dem inn i kartotekføringsprogrammet. Frivillige henter frem disse bildene på datamaskinen sin og skriver av opplysningene slik de ser dem. På denne måten blir opplysningene digitalisert og kan finnes med søkefunksjonen på FamilySearch.org, mens slektsforskerne sitter behagelig i sitt eget hjem.

Hvor langt har kartotekføring kommet?

Siden kartotekføring for FamilySearch ble introdusert i 2006, har frivillige gjort betydelig fremgang – og så langt har de skrevet av cirka 800 millioner opptegnelser. Men arbeidet er langt fra ferdig. Granite Mountain arkivhvelv i Salt Lake City, hvor de filmede opptegnelsene blir lagret og beskyttet, inneholder rundt 15 milliarder opptegnelser – og

FINN TID TIL SLEKTSHISTORIE

Mange synes å ha vanskelig for å finne tid til å arbeide med slektshistorie. Jonni Sue Schilaty fra Utah har klart å gjøre plass til kartotekføring på sin timeplan. "Jeg elsker kartotekføring!" sier søster Schilaty. "Når min mann og jeg skal på lange kjøreturer, laster jeg ned bunker til laptopen min, for så å arbeide frakoblet mens jeg er i bilen. Når jeg kommer frem, kobler jeg meg til Internett, laster opp de fullførte bunkene og laster så ned flere til hjemturen. Jeg benytter enhver anledning til å kartotekføre, og disse bilturene fungerer bra for meg."

det blir stadig tilføyet flere. Disse opptegnelsene inneholder opplysninger om milliarder av mennesker fra over 100 land og på mer enn 170 språk.

Robert Magnuski, en tjenestemisjonær og aktiv kartotekfører fra Polen, føler personlig behovet for flere frivillige som kan andre språk enn engelsk. "På grunn av oppdeling av landet fra 1772 til 1918, ble opptegnelsene ført på fire språk: russisk, tysk, latin og polsk," forklarer han. Ettersom de fleste av Polens kartotekførere snakker polsk, begynte de med å kartotekføre de polske opptegnelsene. Men arbeidet gjenstår fremdeles med de russiske, tyske og latinske opptegnelsene. Med hjelp av frivillige over hele verden som har erfaring med forskjellige språk, kan slektsforskere over hele verden finne sine forfedre – uansett hvilket språk deres opptegnelser ble ført på.

For å gjøre disse opptegnelsene tilgjengelige har kartotekføringsprogrammet blitt gjort tilgjengelig på 11 språk på Internett: hollandsk, engelsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, polsk, portugisisk, russisk, spansk og svensk. Personer som kan noen av disse språkene – enten det er morsmålet eller det er lært ved

misjonærtjeneste, utdanning eller annen opplæring – oppfordres til å melde seg på og begynne å kartotekføre opptegnelser.

Hvordan kommer jeg i gang?

Det er raskt og enkelt å komme i gang som frivillig kartotekfører. Følg instruksjonene på **indexing.familysearch.org** for å laste ned programmet på datamaskinen din. Deretter lager du deg en konto og velger en gruppe eller "bunke" med opptegnelser å kartotekføre. Opptegnelsene er gruppert i små bunker med 20 til 50 navn slik at de frivillige kan bruke så lite eller så mye tid de vil på kartotekføring. Hver bunke tar cirka 30 minutter å fullføre, men du kan stoppe underveis og komme tilbake til den senere, ettersom programmet vil lagre arbeidet du har gjort. Hvis du ikke kan fullføre bunken i løpet av en uke, vil den automatisk bli gjort tilgjengelig for andre, slik at de kan fullføre den.

Bunker fra land over hele verden gjøres tilgjengelige for kartotekføring etter hvert som opptegnelser fra disse landene innhentes av FamilySearch. Bror Szabadkai er fra Ungarn, men han begynte å kartotekføre opptegnelser på engelsk og afrikaans frem til opptegnelser fra hans eget land ble tilgjengelige. "Det var et av mine lykkeligste øyeblikk da den første ungarske bunken ble bekjentgjort i begynnelsen av 2011," sier bror Szabadkai. "Mange ungarske medlemmer – unge og gamle – har registrert seg og blitt 'ville' kartotekførere siden den gang." Bror Szabadkais entusiasme kommer av håpet om at mange av hans egne forfedre vil bli funnet etter hvert som disse opptegnelsene skrives av. "Etter hvert som vi

bygger opp denne fantastiske databasen, vil vi kunne finne flere av våre familienavn, idet vi sparer tid og hjelper våre forfedre å motta sine frelsende ordinanser raskere.”

Hva om jeg ikke har den nyeste teknologien?

I noen deler av verden byr det å skaffe seg tilgang til datamaskiner og Internett på problemer for enkelte som er ivrige etter å kartotekføre. Dette var situasjonen ledere i Mexico City Zarahemla stav sto overfor da de bestemte seg for å involvere ungdommen i kartotekføring. Ettersom ikke alle ungdommene hadde datamaskin hjemme, bestemte stavens ledere seg for å reservere datalab'ene ved en lokal skole etter skoletid.

Ungdommene arbeidet så med å kartotekføre meksikanske folketellingsopptegetninger fra 1930. “Mens ungdommene gjennomgikk dokumentene,” sier biskop Darío Zapata Vivas, “så de for seg mennesker som gikk fra hus til hus og innhentet alle disse opplysningene i visshet om at deres innsats en dag ville hjelpe Herrens arbeid med ‘å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv’” (Moses 1:39).

På grunn av stavsledernes kreative innsats for å skaffe seg den nødvendige teknologien, klarte ungdommene og andre medlemmer av staven å kartotekføre over 300 000 opptegetninger i løpet av én måned.

Slik ungdommene i Zarahemla stav viste, kan du delta selv om du ikke har din egen datamaskin. Kartotekføringsprogrammet kan kjøres på en hvilken som helst datamaskin med Internett-tilgang, herunder i andre

medlemmers hjem, på slektshistoriske sentre, i møtehus og til og med på skoler eller biblioteker der dette er tillatt.

Kartotekføringens velsignelser

De portugisiske dokumentene søster Hilary Lemon kartotekførte, var over 200 år gamle dåpsopptegetninger. Sidene var falmet, og den omstendelige håndskriften var vanskelig å lese, men hun holdt det gående gjennom prosjektet, idet hun tenkte på navnene på siden som mennesker som ventet på at deres arbeid skulle bli utført i templet.

“Mer enn én gang mens jeg kartotekførte, fikk jeg en varm og sikker tilskyndelse om at en portugisisk siste-dagers-hellig en dag ville åpne dåpsopptegetningen jeg hadde kartotekført, og finne sin avdøde slektning,” sier Hilary. “Nå som et tempel er planlagt i Lisboa i Portugal, vet jeg at det vil komme en dag da medlemmene der vil finne sine forfedre på grunn av arbeidet som blir utført gjennom kartotekføring for FamilySearch.”

Med hjelp av frivillige som søster Lemon, vil flere opptegetninger bli bevart og veien bli åpnet for at de som har gått foran, kan få del i evangeliets fulle velsignelser. ■

*Du finner mer informasjon på **indexing.familysearch.org**, eller ved å kontakte slekts-historiespesialisten i din menighet eller gren.*

HVEM SOM HELST KAN KARTOTEKFØRE

Kartotekføring er tilrettelagt for personer på alle stadier av livet – for eksempel studenter, hjemmeverende husmødre, forretningsfolk eller pensjonister. David og Bernice Blyde har vært på syv heltidsmisjoner, og er nå hjemme igjen på New Zealand, hvor de fortsetter å tjene. “Det er alltid noe du kan gjøre i Kirken for å holde deg opptatt og aktiv,” sier søster Blyde. “Kartotekføring har dekket dette behovet for oss.” Siden 2009 har søster Blyde kartotekført over 180 000 navn. “Det er spennende å være engasjert i denne fantastiske ressursen,” sier hun. “Dette arbeidet er avgjørende for å finne våre forfedre og gi dem muligheten til å komme videre.”

SNAKKER DU RUSSISK?

Selv om vi hadde det svært travelt, bestemte min mann Daniil og jeg oss for å besøke Preston England tempel en gang til før utgangen av 2009. Vi må ta to busser, og det tar nesten seks timer å komme til templet fra den lille skotske byen hvor vi bor.

Morgenen for avreisen vår var overskyet og regntung, men vi var glade for å kunne dra til templet. Mens vi ventet en ekstra time på

Da vi kom frem til Preston i England, følte vi en sterk tilskyndelse om å dra til templet med en gang.

den andre bussen, begynte det virkelig å pøsregne, og det ble kaldere.

Vi ble imidlertid varmet ved håpet om at vi snart ville være i templet. Da vi kom frem til Preston, følte vi en sterk tilskyndelse om å dra til templet med en gang. Vi var sultne og dyvåte, men vi lyttet til Den hellige ånd.

Da vi kom inn i templet,

ba en vennlig tempelarbeider om å få se tempelanbefalingene våre. Han tok av seg brillene og studerte navnene på anbefalingene våre en gang til.

“Er dere fra Russland?” spurte han forundret.

“Ja,” svarte vi, en smule overrasket over reaksjonen hans.

“Så dere snakker russisk?” spurte han.

“Klart vi gjør,” sa vi.

Han tok så telefonen og ringte en eller annen.

Snart kom tempelpresidenten bort

til oss. Gjennom brillene hans så vi at han hadde tårer i øynene. “Dere er engler fra Gud!” sa han med et smil, og ba oss bli med ham. Vi fulgte etter ham, og fikk snart se en forvirret ung misjonær med tempelarbeidere rundt seg.

Det viste seg at denne misjonæren var fra Armenia og snakket russisk. Han var kalt til England London misjon, men hadde ikke lært engelsk ennå. Det var ikke en eneste russisk-språklig person ved opplæringsenteret for misjonærer ved siden av templet. Den dagen var det meningen at han skulle motta sin begavelse, men tempelarbeiderne hadde ikke klart å kommunisere med ham – ikke før et gjennomvått russisk ektepar kom inn.

Daniil ba umiddelbart om å få ledsage den unge misjonæren. Misjonæren ble overlykkelig og sa senere at han hadde følt en spesiell ånd da vi kom.

Jeg er takknemlig for at min mann og jeg, til tross for vår hektiske timeplan og det dårlige været, bestemte oss for å besøke templet den dagen slik at vi kunne hjelpe en russisk-språklig Guds sønn i Storbritannia. Jeg er takknemlig for tempelvelsignelser, som gir vårt liv et spesielt lys og spesiell mening. Jeg vet at hvis vi følger Den hellige ånds tilskyndelser, vil han lede oss tilbake til vårt himmelske hjem – akkurat slik han ledet min mann og meg til Herrens hus den dagen. ■

Anna Nikiticheva, Skottland

JEG ENSET DEM IKKE

Mens jeg leste i Mormons bok nylig, kom jeg over følgende formaning: “Hvorfor [lar dere] de sultne og de trengende, de nakne og syke og de som lider gå dere forbi uten å ense dem?” (Mormon 8:39).

Istedenfor å føle den fred og lindring jeg vanligvis finner i Skriftene, ble jeg overveldet av en langvarig følelse av vemod. Jeg hadde lenge visst at jeg ikke er spesielt observant. Jeg hadde blitt så oppslukt av mitt eget liv, mine kall og min familie at jeg ganske enkelt ikke la merke til andres utfordringer.

Jeg visste at jeg ikke gjorde alt jeg kunne for “å bære hverandres byrder, så de kan være lette, ... sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst” (Mosiah 18:8–9). Jeg ønsket å forandre meg og bli bedre. Men jeg visste ikke hvordan. Jeg ba om at Herren måtte hjelpe meg.

Mitt svar kom på uventet og uønsket vis da jeg fikk en kronisk sykdom. Den fjernet sakte, men sikkert all min besværlige travelhet. Etter hvert som sykdommen utviklet seg, måtte jeg gi avkall på mine utendørsaktiviteter, mine kall og min tilstedeværelse i Kirken. Jeg er bundet til hjemmet, jeg er ensom og jeg føler meg ubemerket.

Jeg ber om at Herren én dag vil helbrede meg. Når han gjør det, lover

Jeg ba om at Herren måtte hjelpe meg å bli et bedre menneske. Mitt svar kom på uventet og uønsket vis.

jeg at jeg aldri skal bli så blind igjen. Når jeg kommer til kirken, vil jeg se meg om for å finne ut hvem som sitter alene og hvem som ikke er der den dagen. Jeg vil ta meg tid hver uke til å overvinne min sjenanse og besøke noen som er syk eller plaget eller bare trenger en venn. Jeg vil elske mine brødre og søstre hver dag – ikke bare på søndag eller på Kirkenes aktiviteter.

Jeg vil minnes og håper jeg, være verdig til å høre Herrens anerkjennelse: “Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg” (Matteus 25:40). ■

Shelli Proffitt Howells, California, USA

JEG ØNSKET IKKE Å TJENE

Da jeg var 11, deltok jeg på en regionalkonferanse i Johannesburg i Syd-Afrika, og president Howard W. Hunter (1907–95) håndhilste på meg og sa: “Du kommer til å reise på misjon og bli en flott misjonær en dag.”

De fleste unge menn ville ha verdsett disse ordene for evig. Ikke jeg. De neste 10 årene hadde jeg ikke det minste ønske om å reise på misjon. Jeg var mer opptatt av å lykkes i idrett og mitt sosiale liv. Jeg trodde jeg ville ødelegge alt dette ved å gi avkall på to år. Under intervjuer med mine grens- og stavspresidenter diktet jeg opp unnskyldninger for hvorfor jeg ikke ønsket å tjene.

Da jeg var 21, fremdeles uten noe ønske om reise på misjon, besøkte jeg min familie i Iowa. De hadde flyttet dit året før. Mens jeg var i Iowa, fikk jeg anledning til å dra til Winter Quarters Nebraska tempel sammen med den lokale grenen for enslige. Jeg hadde ikke mottatt min begavelse, så jeg tenkte jeg kunne utføre dåp for de døde.

Da vi kom til templet, fant jeg ut at ingen dåpsjesjon var planlagt den ettermiddagen. Jeg tenkte: “Flott, hva skal jeg finne på de neste to og en halv timene?”

Jeg bestemte meg for å gå til Pionerrutens besøkssenter over gaten. Etter å ha sett en 15 minutter lang film om pionerene, ble jeg møtt av to søstermisjonærer som skulle gi meg en personlig omvisning. Etter å ha funnet ut litt om meg, spurte søster Cusick hvorfor jeg ikke hadde vært på misjon. Jeg kom med de vanlige unnskyldningene. Søster Cusick bar så vitnesbyrd for meg ikke bare om pionerene, men også om misjonærarbeid.

Etter omvisningen satt jeg i tempellets venterom og tenkte. Mine unnskyldninger for ikke å reise på misjon begynte å sløves. Ånden vitnet sterkt om at jeg skulle reise på misjon.

Da jeg hadde forklart hvorfor jeg ikke hadde vært på misjon, bar søster Cusick vitnesbyrd for meg ikke bare om pionerene, men også om misjonærarbeid.

I samme øyeblikk som jeg begynte å snakke med søstermisjonærene, hadde alt forandret seg inni meg. Ånden vitnet for meg om hva jeg måtte gjøre.

Mange måneder senere fant jeg ut at den milde, lave røsten hadde fortalt søster Cusick at jeg trengte min egen omvisning. Hun visste ikke hvorfor, men Herren hadde planer for meg.

Jeg virket i California Ventura misjon – verdens beste misjon – og utviklet noen fantastiske vennskap som jeg håper vil vare i all evighet. I 10 år hadde jeg ikke trodd på president Hunter, men han visste nøyaktig hva han snakket om.

Mitt liv forandret seg fullstendig, bare fordi en søstermisjonær fulgte Den hellige ånds tilskyndelser. ■
Neville Smeda, California, USA

HERREN ER MIN SANG

Ettersom jeg bodde i en liten by i Arizona som overveiende var befolket av siste-dagers-hellige, henvendte misjonærer og medlemmer av Kirken seg ofte til meg angående Kirken. De oppfordret ofte mine barn og meg til å komme til kirken, lese i Skriftene eller begge deler. Jeg hadde ingen interesse av å takke ja til deres invitasjoner, men takket dem høflig for deres interesse i familien min.

Da jeg ble kjent med kvinnen jeg senere skulle gifte meg med, fortalte hun at hun var en siste-dagers-hellig. Jeg beundret hennes åndelighet og

gikk med på å gå i kirken med henne når vi hadde giftet oss. Jeg holdt ord og begynte å gå regelmessig, og jeg verdsatte til og med atmosfæren og kameratskapet. Men selv om jeg studerte Skriftene, gikk i kirken og ba alene og sammen med familien min, tvilte jeg likevel på om det fantes en Gud. Uansett hvor hardt jeg prøvde, var det vanskelig å komme bort fra mine agnostiske røtter. Ettersom jeg ikke følte meg nærmere Gud enn da jeg begynte, avslo jeg alle oppfordringer til å bli døpt.

Da jeg hadde gått i kirken i seks år, døde min far, som hadde vært i den amerikanske Hæren, uventet. Min familie og jeg ønsket at rosignalet skulle spilles ved graven, og ettersom jeg er musiker av yrke, ble jeg bedt om å gjøre det. Jeg hadde spilt ved hundrevis av begravelsseremonier, men ettersom dette var min fars begravelse, visste jeg at det ville bli annerledes for meg. Min mors begravelse hadde også lært meg at mine sterke følelser ville påvirke min evne til å spille. Jeg var fast bestemt på å ikke la mine følelser komme i veien for musikken, slik de hadde gjort under hennes begravelse.

Noen minutter før seremonien begynte, prøvde jeg nervøst å varme opp. Jeg hadde bare spilt noen få øvingsnoter da det gikk opp for meg at jeg var i ferd med å gjenta min tidligere fiasko. Jeg fikk tårer i øynene og begynte å gråte. Hikstingen min gjorde det vanskelig å puste. Hvordan skulle jeg klare å spille?

Jeg var ikke opptatt av lovord for meg selv, men jeg ønsket å hedre min far. Da jeg begynte å spille, oppdaget jeg at jeg ikke klarte å fullføre et åndedrag. Det var ikke likt meg å be om hjelp, men nå visste jeg ingen annen råd. Den første noten som kom ut, var svak. I mitt stille sinn tryglet jeg min himmelske Fader: "Vær så snill." Idet jeg spilte den andre noten, ble lungene mine fylt med luft, og lyden kimet fra hornet mitt med en oppsiktsvekkende vakker klang. Gjennom resten av stykket spilte jeg langt over evne. Da jeg fullførte den siste noten, var det brått slutt på pusten, og jeg gispet etter luft gjennom tårene.

Som musiker er jeg klar over mine sterke og svake sider. Enkelt sagt kunne jeg ikke ha spilt så godt selv i de beste omstendigheter. Det sto klart for meg at vår himmelske Fader hadde besvart min bønn og velsignet meg med styrke og evne til å hedre min jordiske far. Jeg fikk et spesielt vitnesbyrd om at vår himmelske Fader svarer oss på en måte som vi kan forstå. Hans svar i nødens stund hjalp meg å forstå at han alltid hadde vært ivrig etter å kommunisere med meg.

Etter noen måneder kom jeg over mitt agnostiske hinder og sluttet meg til Kirken. Selv om det var et steg ut i det ukjente å bli døpt, visste jeg at vår himmelske Fader ville velsigne meg. Min opplevelse med å spille rosignalet lærte meg at han vil besvare mine bønner i forhold til mine behov og min forståelse. ■

Tom Sullivan, Arizona, USA

Av eldste
Randall K. Bennett

i De sytti

Følg PROFETEN

Jeg møtte engelen som skulle bli min hustru, på en Institutt-fest den andre kvelden etter at jeg kom hjem fra min misjon. Selv om Shelley og jeg vokste opp i Canada flere hundre kilometer fra hverandre og aldri hadde møtt hverandre før, ble vi godt kjent i månedene som fulgte. Da jeg hadde fridd tre ganger og hadde fått avslag fordi hun var fast bestemt på å reise på misjon, sa hun til slutt ja til mitt frieri da jeg lovet at vi skulle reise på misjon sammen etter at vi hadde oppdratt våre barn. Hun tok imot en forlovelsesring 22. desember 1976.

Men i dagene som fulgte, følte vi begge uro – ikke med hensyn til å gifte oss med hverandre, men angående ringen. La meg forklare.

En beslutning om å følge profeten

I ukene før vi forlovet oss hadde Shelley og jeg snakket mye om hvordan vi ønsket å oppdra våre barn og hva slags ekteskap vi ønsket oss. Noe av det sentrale i disse samtalene var vår beslutning om alltid å følge profeten.

To måneder før vi forlovet oss, lyttet vi til en rekke taler fra generalkonferansen i oktober 1976, som handlet mye om prinsipper for selvhjulpelighet. Dette var et emne som

president Spencer W. Kimball (1895–1985) og andre konsekvent hadde talt om i mange år. Både Shelley og jeg hadde vokst opp med kunnskapen om hvor viktig det er å kunne dyrke en kjøkkenhage, ha et matvaraelager og generelt være forberedt. Men på den generalkonferansen syntes emnet forberedelse å være særlig dominerende. Noen av talerne nevnte flommen ved Tetondammen som hadde funnet sted i juni. Blant dem var Barbara B. Smith (1922–2010), Hjelpeforeningens generalsekretær, som understreket viktigheten av selvhjulpelighet – ikke minst det å skaffe seg et matvaraelager for et år, slik vi ble rådet til den gangen.¹ Under konferansens siste møte minnet president Kimball de siste-dagers-hellige om skriftstedet i Lukas 6:46, hvor Frelseren sier: “Hvorfor kaller dere meg: Herre, Herre! - og gjør ikke det jeg sier?” President Kimball formante så de hellige til å la konferansens budskap bli med dem inn i deres “hjem og ... fremtidige liv”.²

Etter at vi hadde forlovet oss, når Shelley og jeg tenkte på begynnelsen på vårt ekteskap og familieliv, husket vi disse budskapene. Uten at den andre visste om det, tenkte vi begge på hvordan vi kunne komme i gang med et hjemmelager til familien vår. For å adlyde den tidens råd, måtte vi begynne å

En forlovelsesring er som regel et symbol på forpliktelse. Men for min hustru og meg var det å ikke ha en forlovelsesring et symbol på vår plikt-troskap overfor Herren og hans profeter.

skaffe oss et års forråd av mat. Men hvordan skulle vi få det til? Vi var studenter – og ville være det i årevis fremover – og vi hadde lite penger. Den hellige ånd ga oss begge, hver for oss, det samme svaret: Vi måtte selge forlovelsesringen.

Men hvordan kunne jeg be Shelley om å gjøre det? Jeg hadde *nettopp gitt* henne ringen. Hva ville hun tenke hvis jeg ba henne selge den slik at vi kunne kjøpe havre, mel og ris? Imens bekymret hun seg også. Hva ville jeg tenke, undret hun, om hun snakket med meg om å selge ringen jeg hadde plukket ut til henne? Ville det såre følelsene mine?

Men tilskyndelsen som vi begge

hadde følt, var for sterk til å ignorere, og jo mer vi tenkte på det, jo mer iøynefallende ble diamantringen. Da Shelley tok opp saken noen dager etter jul, ble jeg lettet over at hun hadde kommet til samme konklusjon som meg. På mange måter var det en enorm bekreftelse for oss begge på at vi hadde giftet oss med riktig person. Å vite at våre prioriteringer og verdier var i harmoni med den andres og med Guds profets, var veldig betryggende. Jeg var så takknemlig for hennes villighet til å gjøre et så stort offer for å følge profeten.

Nå må dere ikke misforstå og gå ut og selge ringene deres! Det er ikke noe galt i å kjøpe og bruke en

forlovelsesring. Alle våre gifte barn har vakre og passende ringer. Det er mange måter å følge profetene og apostlene på og anvende deres råd i vårt eget liv. Men ettersom Ånden hadde ledet oss til å følge profeten ved å selge forlovelsesringen, sto valget i vårt tilfelle mellom å beholde ringen og å følge profeten. Dette hjalp oss å skape to mønstre i vårt hjem helt fra begynnelsen av: å følge profeten og å følge de personlige, åndelige tilskyndelsene vi mottok.

Reaksjoner på vår beslutning

Gullsmedbutikken hvor jeg hadde kjøpt ringen, var stengt i ca. en uke etter jul, men ved første anledning etter at den åpnet igjen, gikk jeg for å snakke med gullsmeden. Jeg trodde han ville nekte å gi meg pengene tilbake. Ringen hadde tross alt vært brukt. Jeg stålsatte meg for denne reaksjonen og regnet med å måtte selge ringen som en bruktgjenstand med et betydelig tap. Men til min forundring ble gullsmedens hjerte bløtgjort. Jeg kom ut med kontanter i hånden – og munnen på vidt gap i forbauselse over hvordan Herren hadde åpnet veien for oss så vi kunne være lydige.

Ikke alle reagerte like bra på beslutningen vår. Da våre venner – også medlemmer av Kirken – fikk vite hva vi hadde gjort og så den lille

lærringen jeg hadde laget til Shelley, sa de at vi var gale. Andre kvinner på Shelleys alder kunne ikke tro at hun hadde vært villig til å gjøre det hun hadde gjort. Svært få oppmuntret eller støttet oss.

Shelley var sterk og visste at hun ville klare seg uansett hva folk mente. Hun følte trygghet fordi hun visste at hun fulgte profeten. Og det var viktigere enn noe annet. Men Herren viste sin milde barmhjertighet i form av to venner som hjalp oss å føle at vi ikke var alene.

Min venn Bob og jeg hadde presentert Kirken for Fran på high school. Alle tre reiste senere på misjon, og etter at Fran kom hjem fra sin misjon, forlovet hun og Bob seg. Da de kom for å dele den gode nyheten med Shelley og meg, fortalte de at istedenfor å kjøpe en forlovelsesring, hadde de også bestemt seg for å bruke pengene til å kjøpe et matvarelager. Det var interessant for alle fire at Ånden hadde ledet oss til å gjøre lignende ting. Vår beslutning om å følge Den hellige ånd og den levende profet ga vårt vennskap, som har vart i over 40 år, en ny dimensjon.

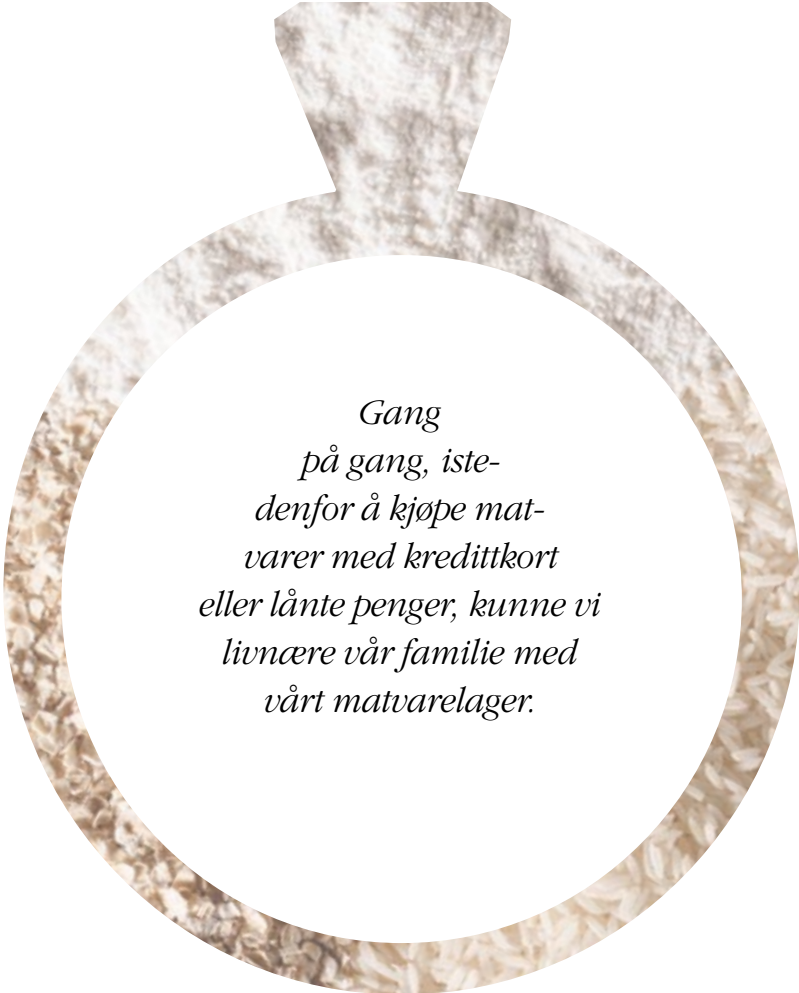
Velsignelser av lydighet

Shelley og jeg begynte å kjøpe basisvarer til vårt hjemmelager i januar 1977 og fortsatte å kjøpe litt etter litt frem til vi giftet oss i april

det året. Før bryllupet lagret vi maten hjemme hos mine foreldre.

Shelley brukte lærringen som gifte-ring i lang tid mens jeg fullførte mine forberedende studier og tannlegestudiet. I løpet av studietiden flyttet vi mange ganger. Vi ble vant til å slepe med oss bøtter med hvete fra leilighet til leilighet, hus til hus og by til by. Våre venner begynte å unngå oss hver gang vi flyttet, men i senere år har vi følt dyp takknemlighet for at vi har fulgt rådene fra Kirkens ledere.

Da jeg var ferdig med studiene og åpnet en tannlegepraksis, hadde Shelley og jeg to barn og så godt som ingen penger. Heldigvis kunne vi delvis leve av matvarelageret vi hadde

*Gang
på gang, iste-
denfor å kjøpe mat-
varer med kredittkort
eller lånte penger, kunne vi
livnære vår familie med
vårt matvarelager.*

skaffet oss før vi giftet oss. Vår lydighet mot profetenes råd velsignet oss igjen mer enn 10 år etter at vi giftet oss, da jeg hadde tatt mer utdannelse og hadde turnustjeneste som kjeveor-toped. Igjen hadde pengene tatt slutt, og istedenfor å kjøpe matvarer med kredittkort eller lånte penger, kunne vi livnære vår familie (som hadde økt til fire barn) med vårt matvarelager.

Siden den gang har vi blitt velsignet på mange andre måter ved å gi akt på profetenes ord. Vi har lært å ikke stille spørsmål ved holdbarheten i det profetene og apostlene sier eller lure på om det er logisk. Vi har lært at når vi følger deres råd – og gjør det øyeblikkelig – blir vi velsignet.

Lær å lytte til profetenes ord

Enkelte vil kalle våre handlinger blind lydighet. Men vi har Herrens personlige løfte om at profetene aldri vil føre oss vill.³ Å vite dette hjelper oss å høre deres røst som om det var Hans egen (se L&p 1:38).

Vi har også lært at levende profeter som regel *oppfordrer* oss til å gjøre ting. De bruker sjelden ord som *befale* eller *formane*. De uttaler seg mildt og vennlig, men det gir oss ingen unnskyldning for å ikke følge dem. Når Shelley og jeg har mottatt oppfordringer som befalinger, har vi alltid blitt velsignet.

Vi har også lært å skjelve deres veiledning ved å lytte etter fraser som “Jeg har grunnet på ...” eller “Noe jeg har tenkt mye på, er ...” eller “Jeg føler at jeg må fortelle dere ...” eller “La meg gi dere noen råd om ...” eller “Jeg håper at ...” Disse og lignende fraser er ledetråder som hjelper oss å vite hva Herrens salvede tjenere har på hjertet.

Noe annet som hjelper oss å høre Herrens røst når vi lytter til profeter og apostler, er å følge ekstra godt med når de siterer andre profeter eller apostler. Herren har sagt at han vil stadfeste sitt ord ved to eller tre vitners utsagn (se 2 Korinterbrev 13:1; L&p 6:28).

Ettersom budskapet om selvhjelpenhet ble gjentatt så mange ganger

på generalkonferansen før vi forlovet oss, følte min hustru og jeg at budskapet var spesielt relevant for oss den gangen. Vi ble inspirert til å følge disse rådene på synlig vis. Å følge profeten handler imidlertid ikke alltid om ytre tegn på trofasthet. Ofte tilkjenner vi vår lydighet på mindre, mer personlige måter. Uavhengig av om andre vet om vår lydighet eller ikke, så gjør Herren det. Han vil velsigne oss for vår lydighet og åpne veier så det blir mulig for oss.

I dag har Shelley en mer tradisjonell giftering, men hun har beholdt sin lille lærring som et minne i alle disse årene. For oss er den et symbol på vår tidlige beslutning om å gjøre det å alltid følge profetens råd til en vesentlig del av vårt familieliv. Nå som vi ser våre barn oppdra sine barn, er vi takknemlige for at de også trofast følger Herrens profet, president Thomas S. Monson, som en del av sitt familieliv. For oss er denne lydigheten en storartet arv og et like håndgripelig tegn på overholdelse av pakten som en forlovelsesring ville ha vært. ■

NOTER

1. Se Barbara B. Smith, “She Is Not Afraid of the Snow for Her Household”, *Ensign*, nov. 1976, 121–22.
2. Spencer W. Kimball, “A Program for Man”, *Ensign*, nov. 1976, 110.
3. Se Harold B. Lee, “The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator” (tale til lærere i Seminar og Institutt 8. juli 1964), 13; Marion G. Romney, i Conference Report, okt. 1960, 78; *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham (1946), 212–13.

I dag har Shelley en mer tradisjonell giftering, men hun har beholdt sin lille lærring (nedenfor) i alle disse årene. For oss er den et symbol på vår tidlige beslutning om å følge profeten.

Finnes det **en grense for omvendelse?**

Hvis jeg må be om tilgivelse for det samme om og om igjen, vil jeg før eller siden nå en grense?

Det er to ting å huske på her: (1) Guds barmhjertighet er virkelig uendelig, og (2) sann omvendelse innebærer at du avstår fra dine synder.

På den ene siden, på grunn av Jesu Kristi altomfattende forsoning er omvendelse tilgjengelig for alle, også dem som har gjort de samme feilene mange ganger. Profeten Alma sa: "Se, han [Gud Herren] innbyr alle mennesker, for

barmhjertighetens armer er rakt ut mot dem, og han sier: "Omvend dere, og jeg vil ta imot dere" (Alma 5:33).

På den annen side sa profeten Joseph Smith: "Omvendelse er ikke noe man kan sysle med til daglig og omgås lettsindig. Daglig overtredelse og daglig omvendelse er ikke velbehagelig i Guds øyne" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 75).

Hva er så nøkkelen til omvendelse? Herren åpenbarte til profeten Joseph Smith: "Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem" (L&p 58:43). Og Alma sa: "Den som omvender seg, skal visselig finne barmhjertighet. Og den som finner barmhjertighet og holder ut til enden skal bli frelst" (Alma 32:13; uthevelse tilføyd).

Med andre ord må du bekjenne og avstå fra dine synder og prøve å være trofast

resten av livet. Hvis du har problemer med å overvinne en bestemt synd, må du ikke gi opp fordi du feilaktig tror at det finnes en grense for oppriktig omvendelse. Søk hjelp fra dine foreldre og din biskop eller grenspreident. Deres kjærlighet, støtte og råd kan hjelpe deg mens du prøver å fjerne synd fra ditt liv og komme nærmere vår himmelske Fader og Jesus Kristus. ■

Kan en som ikke er medlem ta nadverden?

Som du vet er nadverdets brød og vann tiltenkt Kirkens medlemmer for at vi kan fornye våre dåpspakter. Vi skulle imidlertid ikke gjøre noe på nadverdsmøtet for å hindre en som ikke er medlem, å ta del i nadverden.

Det er bra å invitere venner og familie til kirken, og vi vil at de skal føle seg velkommen og komfortable på våre møter. Det er fornuftig å forberede dem på nadverdsmøtet ved å forklare hensikten med nadverden og hva som vil skje under møtet. Hvis de spør om de skal ta nadverden, kan du bare si at de kan velge å gjøre det, men at den er tiltenkt Kirkens medlemmer, som fornyer sine dåpspakter.

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt: “Nadverdets ordinans gjør nadverdsmøtet til det helligste og viktigste møtet i Kirken” (“Nadverdsmøtet og nadverden”, *Liahona*, nov. 2008, 17). Vi skulle hjelpe ikke-medlemmer å forstå denne viktige ordinansen, samtidig som vi påser at de føler seg vel på våre møter. ■

Har dyr ånd? Hva skjer med dem når de dør?

Ja, dyr har ånd (se L&P 77:2–3). Det er naturligvis en betydelig forskjell mellom et dyrs ånd og vår ånd – vi er født sønner og døtre av vår himmelske Fader, og det er ikke de.

Og ifølge profeten Joseph Smith er det i det minste noen

dyr i himmelen. Han sa:

“Johannes så dyr med et merkelig utseende i himmelen ... De var der og forherlighet Gud. ... (Se Johannes’ åpenbaring 5:13) ...

Jeg vil anta at Johannes så mange tusen forskjellige skapninger som var blitt frelst fra ti tusen ganger ti tusen jordkloder som denne – merkelige dyr som vi ikke har noen forestillinger om, men som alle kunne sees i himmelen. Johannes lærte at Gud forherliget seg selv ved å frelse alt som hans hender hadde skapt, enten det var dyr, fugler, fisk eller mennesker – og han vil forherlige seg med dem” (i *History of the Church*, 5:343).

Så selv om vi ikke har en fullstendig forståelse av hva som skjer med dyr etter at de dør, tror vi at de vil motta en form for frelse og udødelighet. ■

TA VARE PÅ
**DITT
TEMPEL**

Sunne valg gjør deg sunn.
(Se L&p 89.)

Amos 3:7

Dette verset lærer oss om profeters viktige rolle.

Gud Herren

“Fordi vår Fader elsker sine barn, vil han ikke la oss gjette oss til hva som er viktigst i livet – der vår oppmerksomhet kan bringe lykke eller vår likegyldighet kan bringe sorg. Noen ganger sier han slike ting direkte til en person, ved inspirasjon. Men han vil også fortelle oss disse viktige tingene gjennom sine tjenere. ... Han gjør dette for at til og med personer som ikke føler inspirasjon, kan vite, hvis de bare vil lytte, at de har blitt fortalt sannheten og har blitt advart.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Familien”, *Lys over Norge*, okt. 1998, 12; *Ensign*, feb. 1998, 10.

Han åpenbarer

Hvordan kommuniserer Herren med sine profeter? Det er mange måter, for eksempel:

- Inspirasjon gjennom Den hellige ånd (se 2 Peter 1:21).
- Syner og drømmer (se 4 Mosebok 12:6; 1 Nephi 8:2).
- Besøk av himmelske personer (se Joseph Smith – Historie 1:16–17; L&P 110:8).

at folk skjeller? Eller skjeller det er en ulykke i en by uten at Herren har gjort det? Jes 31:2, 45:7. Klag 3:27 ff. Mik 1:12. Sef 1:16, 17. 7 For Herren Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbart sine skjulte råd for sine tjenere profetene.

Åp 1:1. Joh 15:15. s Når løven brøler, hvem skulle ikke da bli redd? Når Herren taler.

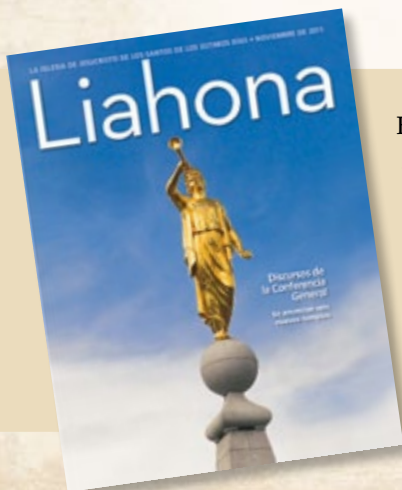
Hans tjenere profetene

“Gang på gang erklærer Skriftene at Herren gir sine bud til menneskenes barn gjennom levende profeter. Ingen komité, forsamling eller noen annen myndighet har rett til å diktere ham en lære som er i strid med hans lov. Guds evige velsignelser er avhengige av vår lydighet til og overholdelse av Herrens ord som blir åpenbart til oss gjennom hans hellige profeter.”

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum, “Vi tror på alt som Gud har åpenbart,” *Liahona*, nov. 2003, 88.

Hans hemmelighet

Det opprinnelige hebraiske ordet som ble brukt i Bibelen for *hemmelighet* betyr “råd”, så det har med Herrens planer eller hensikter å gjøre.

Hva har levende profeter og apostler bedt oss gjøre i det siste? Gjennomgå den siste generalkonferansen (se conference.lds.org), og vurder å skrive i dagboken din det du føler deg tilskyndet til å gjøre som følge av det Herrens tjenere har sagt.

Red.anm: Denne siden er ikke ment som en altomfattende forklaring av det utvalgte skriftstedet, men som et utgangspunkt for ditt eget studium.

ALEX' gode

Alex Escobar har gjort evig utslag for sin familie ved å la sitt lys skinne.

For åtte år siden, da Alex Escobar var lærer i Det aronske prestedømme, bestemte han seg for å reise på heltidsmisjon. På den tiden kunne han aldri ha forestilt seg at hans far ville være hans biskop når han reiste på misjon.

Det skyldtes at faren til Alex ikke hadde vært i kirken på over ti år. Men Alex, som den gangen gikk alene i kirken, ga ham aldri opp – eller resten av familien for den saks skyld.

“Jeg har lært hvor viktig et eksempel kan være,” sier han.

Mine ledere kom for å lete etter meg

Hvordan holder en ung mann seg aktiv i Kirken uten støtte fra sin familie? Mario Sayas, som var biskop da Alex var en ung bærer av Det aronske prestedømme, mener det skyldtes Alex' vitnesbyrd og hans engasjerte ledere i Unge menn. Alex er enig.

“Hvis jeg ikke dukket opp på søndag, kom mine ledere for å lete etter meg,” sier han. “Litt etter litt lærte jeg om evangeliet til jeg fikk et sterkt vitnesbyrd. En annen grunn til at jeg fortsatte å gå i kirken, var at jeg viste at Jesu Kristi evangelium er vår eneste mulighet til å bli lykkelige som familie for evig.”

Hvis han skulle nå dette målet, måtte han holde seg sterk selv om noen av

eksempel

hans venner i kirken i Córdoba i Argentina vaklet.

“Det finnes mange fristelser til å bryte Visdomsordet og kyskhetsloven,” sier Alex, som hentet styrke fra råd han fikk av biskop Sayas. “Han sa: ‘Den eneste måten å kvalifisere seg til en verdig hustru på, er ved selv å være verdig.’ Det har hjulpet meg mye.”

Alex fikk også styrket sitt vitnesbyrd på grunn av en drøm han hadde, hvor han ble kalt på heltidsmisjon. Han begynte å forberede seg, men ventet ikke til han ble 19 med å begynne å dele evangeliet med andre. Han begynte med sin egen familie.

“Alex ba alltid for og oppmuntret sin familie,” sier biskop Sayas. “Og han oppmuntret alltid sine eldre brødre til å komme til kirken. Innsatsen for å bringe familien hans tilbake, lyktes på grunn av Alex.”

“Det var jeg som var den staeste”

Når Alex' far René tenker tilbake på de 13 årene han tilbragte utenfor Kirken, sørger han over alt han gikk glipp av.

“De årene var svært vanskelige,” sier han. “Noen ganger kunne jeg ikke la være å tenke på all tiden jeg mistet fordi jeg ikke nøt godt av det vidunderlige livet som evangeliet tilbyr.”

Familien Escobar hadde sluttet seg til Kirken i Córdoba da Alex var barn. De holdt seg aktive til de flyttet tilbake til sitt hjemland Bolivia kort tid etter at Alex ble døpt. I Bolivia glemte de “hva evangeliet betyr for oss” sier René.

Da de kom tilbake til Córdoba to år senere, gikk Alex' mor Carmen noen ganger i kirken sammen med ekteparets fire barn. Men René, en ivrig fotballspiller, brukte søndagene til å sove av seg lørdagens kamper og tilhørende aktiviteter – aktiviteter som ofte innebar å bryte Visdomsordet.

“Det var jeg som var den staeste,” sier han. “Av og til trodde jeg at jeg var helt fortaapt, noe vi tror når vi ikke lenger har Åndens veiledning.”

Det som til slutt ble vendepunktet for René, var da han innså at hans eksempel var til skade for barna. “Sønnene mine var som foreldreløse som gikk i kirken alene fordi faren deres ikke var aktiv,” forteller han.

“Jeg begynte å se nærmere på mitt liv og den virkning mitt eksempel hadde på mine barn,” sier René, som er takknemlig for at Jesu Kristi forsonings kraft gjorde det mulig for ham å omvende seg. “Det gikk opp for meg at jeg ikke levde opp til mitt ansvar som far. Alle disse tingene hjalp meg å huske Herren, gå ned på kne og be ham hjelpe meg å komme tilbake.”

Etter hvert som René's trofasthet og vitnesbyrd vokste, fulgte en rekke kall. Mange år etter at han fornyet sitt engasjement for evangeliet, fikk han en fornemmelse av at Herren hadde forberedt ham til et viktig nytt kall.

“Resultatet er at min far er min biskop,” sier Alex.

Eksempels viktighet

Mens Alex virket i Argentina Resistencia misjon, savnet alle ham, men de var takknemlige for at han delte sitt eksempel med andre. De er også takknemlige for at de ble beseglet i Buenos Aires Argentina tempel i 2009.

“Det var Alex som alltid arbeidet med oss og samarbeidet med andre medlemmer i menigheten på våre vegne,” sier Carmen. “De fortalte oss at han alltid ba om at hans foreldre måtte komme tilbake til kirken. Vi er takknemlige for at han ikke ga oss opp.”

Biskop Escobar er glad for at Alex var den første misjonæren han sendte ut på misjonsmarken etter at han ble kalt som biskop. “Det er spennende når en sønn reiser på misjon,” sier han. “Vi savnet alle Alex, men det var jeg som savnet ham aller mest. Det var han som støttet meg.”

Hvis siste-dagers-hellige er gode eksempler, sier Alex, vil andre til slutt legge merke til det. “Hvis vi er glade og fornøyde i Kirken, kommer andre til å ønske å få del i vår lykke. Hvis vi holder ut og går videre, kan mirakler skje.” ■

Av eldste
Richard G. Scott
i De tolv
apostlers quorum

HVORDAN KAN VI FÅ MEST MULIG UT AV VÅRT TEMPELBESØK?

Alle medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er velsignet med å leve i en tid da Herren har inspirert sine profeter til å sørge for en betydelig bedret tilgang til hellige templer.

Fordi jeg er glad i dere, skal jeg tale til dere fra hjerte til hjerte, uten gå rundt grøten. Jeg har sett mange gjøre store ofre for å komme til et tempel langt borte. Men når et tempel blir bygget i nærheten, kun kort tid unna, er det mange som ikke besøker det regelmessig. Jeg har et forslag: Når et tempel ligger i bekvemmelig avstand, kan små ting komme i veien for deres planer om å gå i templet. Sett dere spesifikke mål tilpasset deres omstendigheter for når dere kan og vil delta i tempelordinanser. La så ingenting komme i veien for denne planen. Dette mønsteret vil garantere at de som lever i skyggen av et tempel, vil bli like velsignet som de som planlegger lenge i forveien og foretar en lang reise til templet.

Jeg oppfordrer dere til også å sette dere mål for hvor ofte dere skal benytte dere av ordinansene som tilbys i våre templer. Hva er det som er viktigere enn å komme til og delta i templets ordinanser? Hvilken aktivitet kan ha større virkning og gi mer glede og sann lykke for et ektepar enn å arbeide i templet?

Jeg vil nå gi dere noen flere forslag til hvordan dere kan få mer ut av deres tempelbesøk.

- Forstå læren knyttet til tempelordinanser, ikke minst betydningen av Jesu Kristi forsoning.¹
- Mens dere deltar i tempelordinanser, skulle dere tenke på deres forhold til Jesus Kristus og hans forhold til vår himmelske Fader. Denne enkle handlingen vil føre til større forståelse av tempelordinansenes himmelske natur.
- Uttrykk alltid i bønn takknemlighet for de uforlignelige velsignelser som kommer av tempelordinanser.

Lev hver dag slik at dere viser deres Fader i himmelen og hans elskede Sønn hvor mye disse velsignelsene betyr for dere.

- Planlegg regelmessige tempelbesøk.
- Sett av tilstrekkelig tid til at dere slipper å skynde dere innenfor templets vegger.
- Ta av dere klokken når dere går inn i Herrens hus.
- Hør godt etter på presentasjonen av hvert element i ordinansen, og ha et åpent sinn og hjerte.
- Tenk på den personen dere utfører den stedfortredende ordinansen for. Innimellom kan dere be om at han eller hun vil forstå ordinansenes store betydning og være verdig, eller forberede seg til å bli verdig, til å få nytte av dem.

Iblant når jeg hører et kor under en tempelinnvielse, får jeg en følelse som er så opphøyet at den løfter mitt hjerte og sinn. Jeg lukker øynene, og

mer enn én gang har jeg sett for meg en omvendt kjegle av personer som begynner ved templet og stiger oppover. Jeg har følt at de forestiller mange ånder som venter på at det stedfortredende arbeidet skal bli utført for dem i denne helligdommen, som fryder seg fordi det endelig finnes et sted som kan befri dem fra lenkene som hemmer deres evige fremgang. For å oppnå dette målet, må dere utføre det stedfortredende arbeidet. Dere må

finne frem til deres forfedre. Det nye FamilySearch-programmet gjør dette lettere enn før. Det er nødvendig å identifisere disse forfedrene, gjøre dem kvalifisert og komme til Herrens hus for å utføre ordinansene de lengter etter å motta.

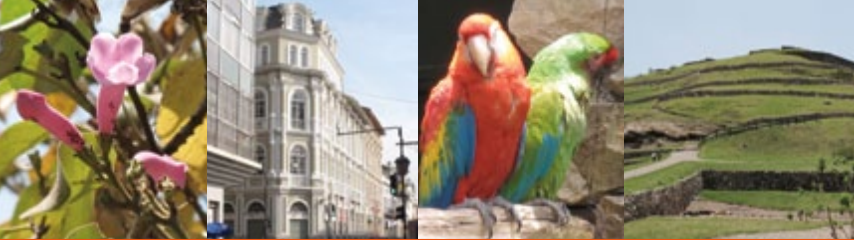
For en glede det er å kunne delta i tempelarbeid! ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 2009.

NOTE

1. Å studere kapittel 88, 109, 131 og 132 i Lære og pakter er et godt utgangspunkt.

Hvilken aktivitet kan ha større virkning og gi mer glede og sann lykke for et ektepar enn å arbeide i templet?

ALENE, MEN **LIKEVEL IKKE**

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

*Uansett hvor du bor,
hender det at du føler deg
annerledes enn alle andre.
Når det skjer, er det viktig
å holde fokus og gjøre
det rette.*

Juan Cabrera, en 18-åring fra Cuenca i Ecuador, vet hva det vil si å være annerledes. Han er en av bare en håndfull medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i en by med rundt 500 000 innbyggere, og presset for å gi etter for fristelse er ganske stort. Men Juan vet at det finnes en kilde til styrke som er større enn noen fristelse.

Utvikle fokus

Juans foreldre lærte ham som barn å følge normer som er til velsignelse for ham. Disse hjalp ham å vokse og utvikle sine talenter. "Siden jeg var liten satte jeg meg mål i Primær og Unge menn om å lære å spille på instrumenter," forklarer han. "Jeg spiller fiolin, fløyte, piano og nå gitar. Jeg liker gitaren aller best."

Juan satte seg også personlige treningsmål basert på *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud*. I årenes løp har han studert Tae Kwon Do, svømming og turn, og han har til og med vært med på skolelaget i løping.

"Jeg elsker å lære. Derfor har jeg alltid tatt utfordringen om å lære meg et nytt instrument eller en ny idrett, for å lære mer," sier han.

Disse målene var også trinn på veien til et større mål. "Alt jeg har gjort, alt jeg har studert, alle de fysiske forberedelsene, alle målene jeg har satt meg – alt sammen har vært med det mål for øye å reise på misjon," forklarer han. "Og å reise på misjon er bare et delmål på veien til et annet mål – å bli beseglet i templet og bli en god ektemann."

Lær å si nei

Selv med et så sterkt fokus vet Juan at det ikke er lett å holde det gående. For noen år siden fikk han mye styrke av eldre unge menn i menigheten. Men de fleste av dem

har flyttet eller begynt å gå i eldstenes quorum, og Juan står igjen med få venner i Kirken som kan støtte ham når livet er vanskelig. I slike stunder har Juan søkt styrke fra sine foreldre og søsken – og fra sin himmelske Fader.

"Man føler seg litt alene iblant fordi man har andre normer, en annen måte å leve, behandle andre og søke forskjellige ting i livet på. Men sannheten er," tilføyer Juan selvsikkert, "at man aldri er alene. Vi har alltid bønn, og vi kan alltid søke nærmere vår himmelske Fader. Jeg har alltid bedt om styrke til å gjøre det rette, til å ha mot til å konfrontere mine venner når de gjør noe som er galt.

Og vet du hva?" fortsetter han. "Noen ganger har vennene mine sagt at de beundrer mitt eksempel og min styrke til å si nei."

Stå fast

Noen av fristelsene Juan møtte, var lette å avvise. Det var lett for ham å si nei når en venn ønsket at han skulle drikke alkohol. Det var en klar overtreddelse av budene.

"Men det hender at fristelsene er mer underfundige," forklarer Juan. "Som det står i Skriftene, er de noen ganger fordekte [se Matteus 7:15]. Fristelsene kan fremstå som uskyldige fordi de tilsynelatende ikke bryter et bestemt bud. Det er da man må be for å bli oppmerksom på hva som

foregår, slik at man ikke blir forvirret. Ånden har hjulpet meg å forstå dette mange ganger når noe er galt eller når noen prøver å få meg til å gjøre noe galt."

Nå som Juan forbereder seg til sin misjon, har han fått nye venner i Kirken som støtter ham.

"Jeg er et eksempel for andre ungdommer nå, og dette har vært til velsignelse for meg," sier han. "Det hjelper meg å forstå at kampen for å være sterk og trofast er verdt det." ■

Øverst: Juan sammen med familien sin. Over: En av de fire elvene som renner gjennom Cuenca.

Av Stephanie Gudmundsson

MITT VITNESBYRD I HVERDAGEN

Mitt vitnesbyrd kommer av å etterleve evangeliet dag for dag og ikke av ett mirakuløst øyeblikk.

Min oppvekst ventet jeg alltid på et mirakuløst øyeblikk som ville bevise for meg selv at jeg hadde et vitnesbyrd. Jeg hørte historie etter historie om mirakuløse øyeblikk hvor andre fikk vite uten skygge av tvil at evangeliet er sant. Historiene varierte fra å konfrontere fristelser eller farer, til å lede hundrevis av mennesker til Kirken ved små og enkle handlinger, til stunder hvor Skriftene bare åpnet seg på svarene på livets dilemmaer. De historiene jeg likte best, handlet om noen som var på vei hjem om kvelden, som passerte en fare som de ikke fikk vite om før dagen etter. Jeg hørte historier om mirakuløse helbredelser eller engler som beskyttet folk. Jeg kunne knapt vente til det var min tur til å oppleve noe lignende. Jeg forventet å se engler og lys som ville fortelle meg at jeg hadde et vitnesbyrd om Kirken. Mine foreldre lærte meg å be, gå i kirken, lese i Skriftene, kle meg sømmelig, leve et rent liv fritt for verdslige innflytelser

og stole på Herren. Jeg hadde tryggheten som skulle til for å leve rett. Jeg ønsket bare å kunne bevise at jeg hadde et vitnesbyrd og at noen la merke til det.

På familiens hjemmeaftener eller i Søndagsskolen øvde vi på fraser som ville hjelpe oss å motstå gruppepress. Jeg kunne nesten ikke vente til jeg fikk bruke disse frasene. Jeg forestilte meg for eksempel at jeg var sammen med mine venner. En eller annen ville dra frem litt alkohol og sende den rundt. Ølboksen ville bli gitt til meg, og alle ville stirre på meg. Presset ville stige. Jeg ville reise meg og si: "Nei! Jeg er siste-dagers hellig, og jeg drikker ikke!" Alle ungdommene ville bli dypt imponert. Ingen grad av overtalelse ville overbevise meg. Snart ville festen bli oppløst, og en eller annen spesiell person i gruppen ville fortelle meg at jeg hadde imponert ham så mye med mitt faste standpunkt at han ønsket å lære mer om min kirke. Engler ville synge lovsanger, og jeg ville bli fylt med lys.

Det skjedde aldri. Ingen fristet meg noensinne på den måten. Det virket som om de allerede visste hvilke normer jeg hadde, ved måten jeg levde på. Til min skuffelse ble aldri mitt "hedersøyeblikk" noe av.

Men nå vet jeg at et vitnesbyrd ikke nødvendigvis må komme ved at engler viser seg. Mitt vitnesbyrd kommer av å etterleve evangeliet dag for dag, føle Den hellige ånds vitnesbyrd og nyte de enkle velsignelser som kommer av lydighet.

Jeg vet hvem jeg er. Jeg vet at Gud elsker meg. Jeg vet at Frelseren sonet for mine synder. Dette er mitt vitnesbyrd. Å vite dette gir meg fred i sinnet.

Jeg kan ikke si at jeg har hatt et mirakuløst øyeblikk da jeg fikk vite at Kirken var sann, men jeg er glad for å vite at jeg *har* et vitnesbyrd. Så frem til det øyeblikket når engler viser seg for meg, vil jeg være tilfreds med å leve et ganske normalt liv med de enkle velsignelser som kommer av å vite at evangeliet er sant. ■

ET INSPIRERENDE SKRIFTSTED

- Hver gang min mor ønsker å gi oss et inspirerende budskap fra Skriftene, siterer hun Alma 37:37. Hun har lest det så mange ganger at når hun begynner å lese det, sier vi det sammen med henne fordi vi kan det utenat.
- Jeg har ofte lurt på hvorfor hun stadig leser det for oss – for vi vet at vi må be og være takknemlige i hverdagen. Men det som rørte meg mest, var da jeg endelig innså at mamma ganske enkelt vil at vi aldri skal glemme at vår himmelske Fader og Jesus Kristus alltid våker over oss.
- Hver gang jeg opplever prøvelser og motgang, leser jeg det skriftstedet. Jeg husker alltid hvor kjærlige vår himmelske Fader og Jesus Kristus er.
- Jeg må være takknemlig for alle mine velsignelser.
- Jeg vil alltid huske hvordan mamma forandret mitt perspektiv på bønn og å være takknemlig også i prøvelser.
- Hannah M., Filippinene

HVORFOR JEG ER PÅ MISJON

Misjonærarbeid er fantastisk! En av grunnene til at jeg bestemte meg for å reise på misjon var en misjonær som virket i min gren hjemme. En gang spurte jeg ham: "Eldste, hvorfor reiste du på misjon og forlot ditt arbeid og din familie?"

Han svarte: "Min bror, det er to grunner til at jeg reiste på misjon. For det første er jeg glad i Gud. For det annet er jeg glad i dem som ennå ikke har hørt om Jesu Kristi evangelium." (Se Mosiah 28:3.)

På grunn av denne misjonæren er jeg nå på misjon.

Eldste Perez, Filippinene
Baguio misjon

Jeg tok dette bildet av London England tempel da min familie dro dit sammen med min bror da han mottok sin begavelse før han skulle på misjon. Jeg var så stolt over å se min bror komme til templet.

Mens de var i templet, gikk jeg rundt på det fredelige området rundt templet og tenkte på min himmelske Fader. Man må ikke nødvendigvis være inne i templet for å føle nærhet til Herren. Jeg reflekterte over hvor vakkert Herrens hus er og at jeg nesten ikke kan vente til jeg én dag skal motta templets velsignelser.

Å se gleden i min brors ansikt da han kom ut fra templet, styrket mitt vitnesbyrd. Jeg følte hans kjærlighet til Frelseren og forsto at tempelvelsignelser er annerledes enn alle andre.

Dette flotte bildet minner meg om denne spesielle dagen og hjelper meg å fokusere på å gjøre det rette. Jeg rammet inn bildet og hengte det på rommet mitt slik at jeg stadig kan bli påminnet om viktigheten av å leve verdig til én dag å komme inn i Herrens hus og motta min egen begavelse.

Jeg har lastet opp bildet på Facebook-siden min, og jeg har fått mye positiv tilbakemelding fra andre. Alle som ser dette bildet, elsker det, og det har gitt meg anledninger til å fortelle andre om evangeliet.

Emily M., England

*Hvem kunne jeg dele evangeliet med?
Jeg hadde akkurat den rette i tankene.*

SANN GLEDE

Av Melissa Lewis

“Og om så skjer at dere skulle [bringe bare] én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!” (L&p 18:15).

Da min biskop leste dette verset, gjorde hjertet mitt et byks. Jeg kunne se meg selv i dåpen til en jeg hadde presentert evangeliet for. Min venn ville være så glad, og alle ville vite at min venn ble døpt på grunn av meg. Min glede ville være stor.

Jeg tenkte umiddelbart på Angela. Hun var min beste venn, og hun trengte evangeliet. Jeg var sikker på at hun ville få svar på sine spørsmål og bli oppbygget ved å høre evangeliet og få vite at hun var en Guds datter.

Dagen etter spurte jeg: “Hei, Ang, det skal være grillfest i kirken min på lørdag. Har du lyst til å bli med?”

“Ja visst,” svarte hun, “det høres morsomt ut”.

Hun ble med, og i månedene som fulgte, fortsatte jeg å invitere henne med på hver eneste kirkeaktivitet jeg kunne. Etter hver aktivitet spurte jeg henne: “Nå, Ang, hva syntes du?” Dette førte til samtaler om evige prinsipper. Jeg var lykkelig. Når som helst ville jeg kunne høste de velsignelser som

min himmelske Fader hadde lovet.

En vinterkveld like før jul bestemte Angela og jeg oss for å ta en spasertur rundt Washington D.C. tempel. Den hellige ånd omsluttet oss mens vi gikk, og jeg visste at hun kunne føle noe.

“Hvordan føler du deg?” spurte jeg.

“Jeg føler at jeg ønsker å bli døpt. ... Vent,” advarte hun da hun så spenningen i ansiktet mitt. “Jeg kan ikke bli døpt nå, og jeg kan ikke la misjonærene besøke meg. Far og mor ville aldri tillate det. Men vil du lære meg alt du vet?”

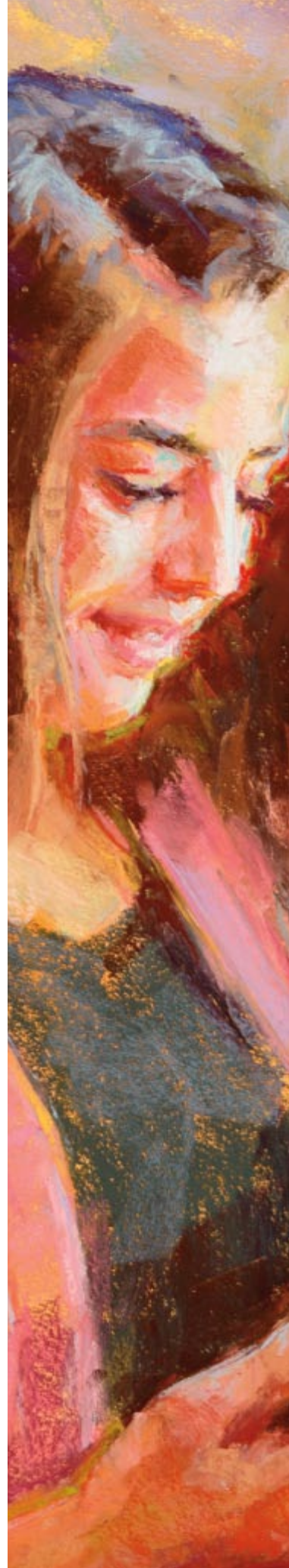
Overrumplet svarte jeg ydmykt: “Ja, jeg skal prøve å lære deg alt jeg vet.”

Senere den kvelden tenkte jeg på løftet jeg hadde gitt. Alt jeg visste? Men hva om jeg ikke visste nok? Var mitt vitnesbyrd sterkt nok? Visste jeg virkelig at evangeliet var sant?

Jeg bestemte meg for å begynne neste dag å lære alt jeg kunne om evangeliet og få et virkelig vitnesbyrd om dets sannhet.

Med stor iver begynte jeg å lese i Skriftene hver kveld. Mine bønner ble mer inderlige idet jeg ba inntrengende om at både Angela og jeg måtte få vite at evangeliet var sant.

Langsomt kom resultatene. I våre samtaler

ILLUSTRASJON: JULIE ROGERS

ble jeg noen ganger ledet av Ånden til å si ting jeg hadde glemt helt frem til det øyeblikket. Mitt vitnesbyrd ble sterkere for hver gang jeg bar det. Skriftene ble virkelige for meg.

Mor og far hjalp meg. De var en verdifull ressurs, og jeg lærte å elske dem høyere og verdsette dem høyere.

Fem år senere er Angela fremdeles ikke medlem av Kirken. Hvis jeg skulle evaluere meg selv ut fra de forventninger jeg hadde i 8. klasse, mislyktes jeg. Jeg satt ikke på et dåpsmøte og fikk “gleden” av alles heder som den som hadde bragt en venn til evangeliet. Mine forventninger har imidlertid forandret seg. Jeg har bragt min egen sjel nærmere Gud. Selv om Angela aldri blir medlem av Kirken, var ikke studiene og undervisningen jeg gjorde, forgjeves. Hun lærte mer om evangeliet, og jeg ble omvendt ved å dele det med henne. Og det hjalp meg å bli mer effektiv med hensyn til å dele det med andre.

Den glede som loves oss i Lære og pakter, innebærer ikke verdslig heder. Min glede er stor fordi jeg kjenner min Frelser bedre og har fått et sterkt vitnesbyrd om hans evangelium. ■

Den BESTE fotball

“Elsk hverandre, lød Hans ord, vær en trofast venn” (Barnas sangbok, 39).

Av Angie Bergstrom Miller

Basert på en sann historie

Jeg knyttet nevene, bet meg i leppen og sparket til ballen som rullet mot meg. Så rynket jeg pannen da jeg så den fly ut av banen istedenfor i mål.

En jente som het Nan, hadde stått ved gjerdet og sett på kampen. Hun løp for å hente ballen, og snublet i sin begeistring. Alle lo. Ingen takket henne da hun kastet ballen tilbake til oss.

Jeg følte meg ille til mote. Jeg visste at Nan hadde lyst til å være med, men jeg ville ikke være den

som inviterte henne.

Nan var stille av seg, med bus-tete brunt hår, tykke briller og en pipete stemme. Hun hadde ikke en eneste venn i klassen vår. Det var ikke det at jeg ikke likte henne. Men jeg hadde aldri snakket med henne.

Den ettermiddagen sa læreren vår at hun ville ommøblere pul-tene våre. Hun ville lage en ny plassoversikt.

Spenningen i rommet var til å ta og føle på. Min beste venn LeAnna og jeg smilte til hverandre.

Akkurat da lente Caroline seg

mot meg. “Jeg hørte Nan si til Mrs. Martin at hun hadde lyst til å sitte ved siden av deg. Kvalmt!”

Jeg var i sjokk. “Hvorfor meg?” undret jeg. Jeg hadde aldri vært slem mot Nan, men jeg hadde heller aldri vært snill mot henne.

“Si til læreren at du ikke vil sitte sammen med henne,” hvisket Caro-line. “Ellers vil ingen sitte sammen med deg heller.”

Jeg så på Nan. Hun satt med bøydd hode. Hun må ha visst hva alle i rommet tenkte.

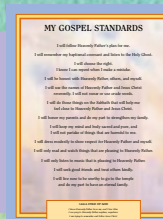
Mrs. Martin ba meg komme frem. Jeg visste at Nan var et Guds barn

spilleren

“Jeg vil søke gode venner og behandle andre vennlig.”

Mine evangelienormer

og at Jesus sa vi skulle elske alle. Men hvis jeg ble venner med Nan, ville alle synes jeg var rar.

“Hvem vil du sitte sammen med?” spurte mrs. Martin.

“LeAnna,” sa jeg. Det var lett.

Mrs. Martin smilte. “Kunne du tenke deg å sitte sammen med Nan også?”

Jeg stirret i gulvet og hvisket: “Helst ikke.”

Mrs. Martin virket overrasket. “Er du sikker, Angie?”

“Ja,” mumlet jeg.

Dagen etter var pultene våre flyttet. Jeg satt ved siden av LeAnna.

Nan satt på den andre siden av rommet. De to jentene som satt ved siden av henne, dyttet pultene sine vekk fra hennes så det så ut som om hun satt alene. Hun så ut til å være på gråten.

Noen få uker senere byttet Nan skole. En jente i menigheten min gikk på den skolen, og jeg spurte henne om hun hadde møtt en ny jente som het Nan.

“Jeg tror det. Hvordan ser hun ut?” spurte hun.

“Hun er veldig stille av seg. Håret hennes er bustete, og hun bruker tykke briller. Ingen i

klassen min likte henne.”

“Sier du det? Det kan ikke ha vært samme jente,” sa hun. “Den nye jenta jeg kjenner, er skikkelig gøy. Alle liker henne. Hun er kjempegod til å spille fotball.”

Jeg tenkte på den dagen Nan hadde sett på mens vi spilte fotball. Hun trengte bare en sjanse og en venn. Og jeg kunne ha gitt henne begge deler.

Den dagen lovet jeg meg selv å alltid være snill mot alle og aldri la en jente som Nan gå meg forbi uten å prøve å bli venner med henne. ■

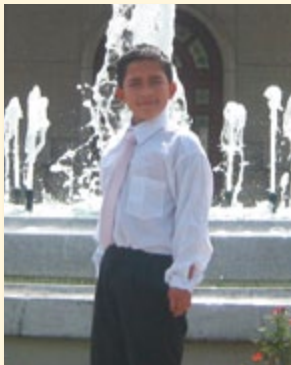
Vår side

**Nastya L., 12 år gammel,
Ukraina**

**Tina M., 10 år gammel,
Kongo**

ÅNDEN FIKK MITT HJERTE TIL Å BRENNE

Jeg elsker å gå i kirken. Jeg føler ånden der. En dag i Primær snakket vi om vår tids profeter. Senere så jeg filmen *Legacy* hjemme, og jeg likte historien om profeten Joseph Smith. Da jeg så scenen hvor en mann forteller nyheten om profetens død, ble jeg veldig lei meg. Så fikk ånden mitt hjerte til å brenne, og jeg følte at Joseph Smith virkelig var en Guds profet og at han gjenopprettet den sanne kirke.

I januar reiste jeg til templet i Guayaquil i Ecuador sammen med mange av mine familiemedlemmer. Jeg følte så stor fred og lykke at jeg ikke ville hjem da det var på tide å dra.

Jeg vet at vår himmelske Fader lever og elsker oss, at Jesus er veien tilbake til ham og at Joseph Smith var en profet.

Aron C., 10 år, Colombia

Jeg elsker å dra til templet, og jeg kan nesten ikke vente til jeg blir 12 så jeg kan motta prestedømmet og dra til templet for å utføre dåp for de døde.

Humberto V., 11 år, Mexico

HVORDAN HAR DU BLITT LYKKELIG AV Å FØLGE PROFETEN?

Fortell oss hvordan du har blitt lykkelig av å følge president Thomas S. Monsons læresetninger. (Du kan lese eller lytte til hans nyeste generalkonferansetaler i november 2011-nummeret av *Liahona* eller på conference.lds.org.) Send ditt svar på liahona.lds.org (klikk "Submit Material") eller send ditt svar som e-post til liahona@ldschurch.org, med "Follow the Prophet" i emnelinjen. Vennligst oppgi fullt navn, alder, hjemland og foreldres samtykke.

JEG BLIR LYKKELIG AV Å BETALE TIENDE

Jeg hjelper far å gjøre rent hjemme, og jeg får penger hver måned for arbeidet. I stedet for å bruke alle pengene, setter jeg til side 10 prosent til tiende og gir dem til biskopen. Det føles godt å betale tiende fordi jeg vet at pengene går til å ta vare på møtehuset og kjøpe bøker og mange andre ting. Jeg vet at Jesus Kristus har gitt oss alt, og når vi betaler tiende, gir vi tilbake til ham. Jeg blir lykkelig når jeg betaler min tiende.

Nicholas P., 5 år, Brasil

VELG lyset

Av eldste
Gerrit W. Gong
i De sytti

“Hvis deres øye ene og alene er vendt mot min ære, skal hele deres legeme fylles med lys, og det skal ikke være noe mørke i dere” (L&P 88:67).

Da jeg var liten gutt, var jeg noen ganger mørkredd. Jeg hørte ofte rare lyder om natten. Før jeg la meg, låste jeg alle dørene og sjekket under sengen. Jeg så i skapet mitt også. Jeg visste ikke helt hva jeg var redd

for, men jeg var uansett redd noen ganger.

Da jeg lærte å be, følte jeg stor lindring og fred. Jeg følte et lys, og jeg visste at jeg var trygg.

Ett av mine tidligste minner er også om lys. Da jeg var ung, ble min bror og jeg beseglet til mor og far i Salt Lake tempel. Jeg husker min familie og andre som var kledd i hvitt, det strålende lyset i templet og den fred jeg følte den dagen.

Selv om dette er gamle minner, husker jeg hvordan det er å være redd i mørket og gleden jeg følte i templets lys. Når vi prøver å etterleve evangeliet, blir vi fylt med lys, og det kan ikke være noe mørke i oss. Lys og tro kan ikke være på samme sted som mørke og frykt. Når vi er fulle av lys, føler vi glede, fred og trygghet. Jeg håper at vi alltid kan velge lyset. ■

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Levende profeter lærer meg å velge det rette

Cristina så president Thomas S. Monson på skjermen i stavssenteret under generalkonferansen. Han talte om å være snill mot andre. Cristina hadde en varm følelse mens hun lyttet. Hun visste at president Monson var en Guds profet. Hun tenkte på Leah, en jente på skolen

som var uvennlig mot henne. Hun bestemte seg for at hun ville være snill mot Leah og prøve å bli venner med henne. Cristina ønsket å følge profetens læresetninger.

Før Jesus Kristus ble korsfestet, kalte han apostelen Peter til å lede sin kirke. Peter mottok åpenbaring for Kirken og ledet Kristi

tilhengere på rett vei. I dag leder president Thomas S. Monson Kirken, akkurat slik Peter gjorde.

Hør godt etter når profeten taler. Hans læresetninger kan hjelpe deg med problemer og utfordringer. Han vil alltid lede deg på rett vei, og du vil bli velsignet når du følger ham. ■

VDR-SPILL: BLI KJENT MED VÅRE LEDERE I KIRKEN

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ledes av 15 levende profeter. Kirkens president, hans to rådgivere i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum er alle profeter. Kan du sette bildene av Det første presidentskap og De tolv apostler sammen med deres navn? Klipp ut talerstolen på

side 65 og bildene nedenfor, og lim dem på kartong. Klipp spalter i stolene som vist, og sett generalautoritetene i deres rette stoler.

Når du ser på generalkonferansen og en av disse mennene holder tale, kan du flytte bildet hans fra stolen til talerstolen.

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Annerrådgiver

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

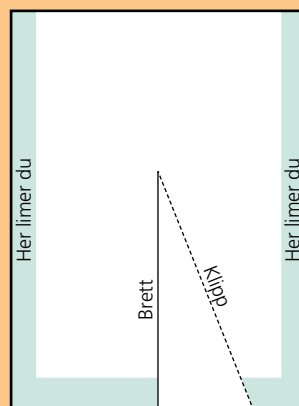

Neil L. Andersen

BARE DU

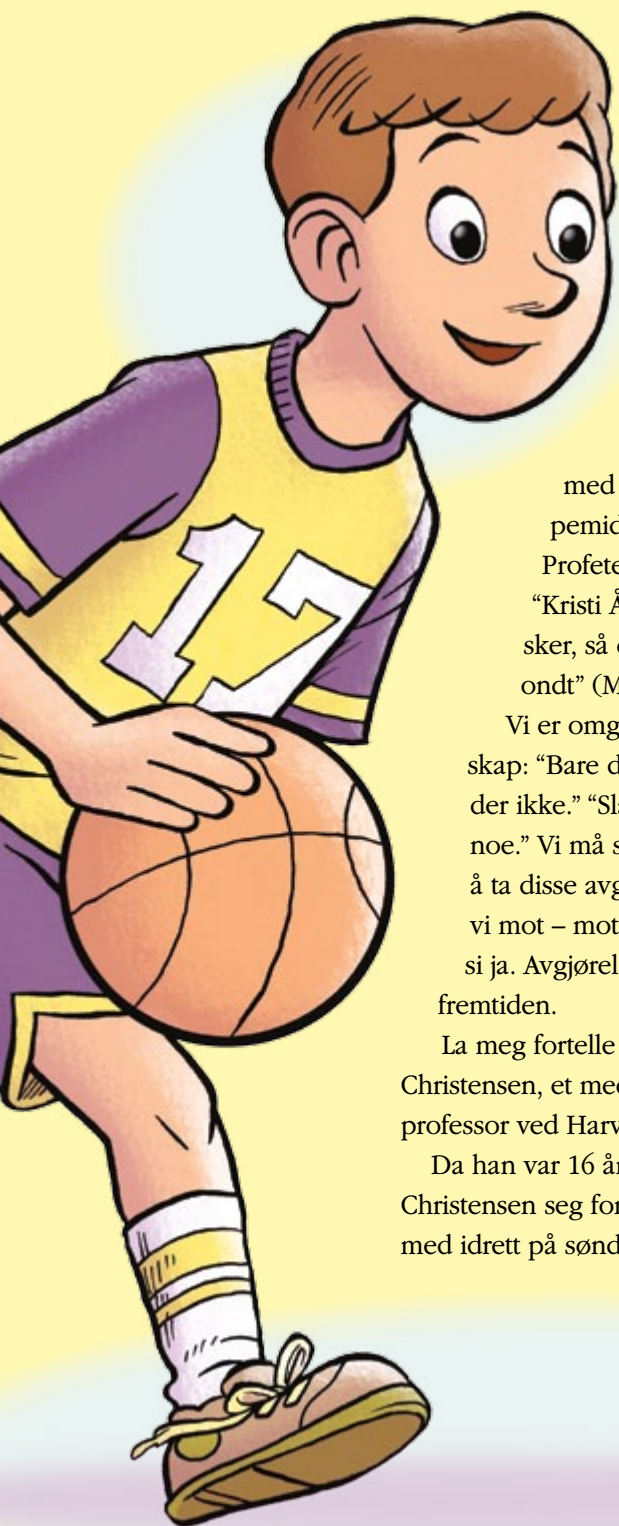
Du kan lage en ramme til bildet av president Thomas S. Monson. Klipp ut bildet, rammen og rammeryggen. Lim dem på kartong. Brett og klipp langs linjene på rammeryggen. Lim sidene og bunnen på rammen til rammeryggen. Sett inn bildet av President Monson.

Bestem deg NÅ

Av president
Thomas S. Monson

Jeg er så takknemlig til en kjærlig himmelsk Fader for at han har gitt oss handlefrihetens gave, eller retten til å velge. Vi har alle

kommet til denne jord

med alle nødvendige hjelpemidler til å ta riktige valg.

Profeten Mormon forteller oss: “Kristi Ånd er gitt til alle mennesker, så de kan skjelne godt fra ondt” (Moroni 7:16).

Vi er omgitt av den ondes budskap: “Bare denne ene gangen skader ikke.” “Slapp av, ingen vil få vite noe.” Vi må stadig ta avgjørelser. For å ta disse avgjørelsene klokt trenger vi mot – mot til å si nei og mot til å si ja. Avgjørelser bestemmer virkelig fremtiden.

La meg fortelle om bror Clayton M. Christensen, et medlem av Kirken som er professor ved Harvard University.

Da han var 16 år gammel, bestemte bror Christensen seg for at han ikke skulle drive med idrett på søndager. Mange år senere, da

han gikk på Oxford University i England, spilte han på basketballaget. Det året var de ubeseiret og kom til sluttspillet.

De vant kampene sine relativt enkelt, og kom til finalen. Da så bror Christensen på kampoversikten og oppdaget at finalen var på søndag. Han gikk til treneren og forklarte dilemmaet. Treneren fortalte bror Christensen at han forventet at han spilte kampen.

Bror Christensen gikk til hotellrommet sitt. Han knelte ned. Han spurte sin himmelske Fader om det var i orden, bare denne ene gangen, om han spilte den kampen på søndag. Han sa at han fikk svaret før han hadde avsluttet bønnen: “Clayton, hvorfor spør du meg? Du vet svaret.”

Han gikk til treneren og sa hvor lei seg han var for at han ikke kunne spille i finalen. Deretter gikk han på søndagsmøtene sine.

Bror Christensen lærte at det er lettere å holde budene hele tiden enn det er å holde dem 98 prosent av tiden.

Jeg ber dere innstendig om å bestemme dere nå for ikke å avvike fra den vei som vil føre dere til vårt mål, evig liv sammen med vår Fader i himmelen. ■

Fra en generalkonferansetale i oktober 2010.

JA ELLER NEI?

President Monson sier det skal mot til å si ja til gode valg og nei til dårlige. For hver situasjon ovenfor skriver du enten *ja* eller *nei* for å velge et tappert svar.

100 PROSENT-PUSLESPILL

President Monson sier det er lettere å velge det rette 100 prosent av tiden istedenfor å velge det rette noen ganger, men ikke andre ganger. Fyll ut tallene så hver kolonne og rad til sammen blir 100. Hvert manglende tall slutter med enten 0 eller 5.

45	5		20
10		15	
30		25	5
	20	30	

Abu lærer ærlighet

Av Ann P. Smith

Basert på en sann historie

Abu satt utenfor og så på menneskene som gikk forbi på gaten foran huset hans. Abu var veldig sulten. Marian, en kvinne som solgte søte kjeks, gikk frem og tilbake i nærheten av ham. Kjeksene så deilige ut i sin fargerike innpakning. Marian bar dem i en bolle på hodet. Abu hadde veldig lyst på en pakke med kjeks. Han visste at de ville være veldig gode.

Marian stoppet og satte fra seg kjeksene rett foran Abu.

“Hun vet at jeg er sulten og har satt kjeksene her til meg!” tenkte han. Han skyndte seg å ta en pakke kjeks.

Akkurat da fikk faren hans se ham. “Abu, hva har du der?” spurte han.

“Pappa, jeg er så sulten!

Jeg trenger litt kjeks, sa Abu.

Pappa tok varsomt Abu i armene sine. “Abu, jeg vil at du skal få litt kjeks,” sa han. “Men du kan ikke ta ting fra andre uten å spørre eller å betale for dem. Spurte du Marian om du kunne få noen av kjeksene hennes?”

“Nei,” sa Abu og stirret i bakken.

“Ærlighet skulle begynne med meg i alt jeg sier, i alt jeg gjør”
(Children’s Songbook, 149).

“La oss gi denne store kjekspakken tilbake til Marian, så skal jeg kjøpe deg en liten pakke. Jeg vil at du skal lære å være ærlig. Vet du hva det betyr?”

“Fortell meg det, Pappa,” sa Abu.

“Det betyr å gjøre det rette,” sa pappa. “Det betyr å betale for ting istedenfor å stjele. Det betyr å si sannheten istedenfor å lyve. Det betyr å gjøre det du sier du vil gjøre. Så vi skal betale Marian for en pakke kjeks. Marian trenger pengene til å kjøpe mat til barna sine. Jeg er glad i deg, Abu, og vår himmelske Fader er også glad i deg. Han blir glad når du gjør det rette.”

“Jeg er glad i deg også, pappa,” sa Abu. “Jeg vil alltid være ærlig.” ■

Guds profeter og apostler taler til oss på generalkonferansen.
 "Husk å lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom å holde Guds bud"
 (Alma 37:35).

Føl Den hellige ånd

Av Chad E. Phares

Basert på en sann historie

*“Ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting”
(Moroni 10:5).*

1.

Benson, hvor er du?
Det er leggetid.

Jeg vil ikke legge meg.

2.

Hvorfor ikke?

Fordi det er et spøkelse
på rommet mitt.

4.

Pappa, hva er Den hellige ånd?

Det er et godt spørsmål.

3.

Det er ikke noe spøkelse
på rommet ditt.

Er du sikker?

Jeg lover.

5.

Den hellige ånd er et medlem av Guddommen.
Hans oppgave er å hjelpe oss å føle hva vår himmelske
Fader ønsker at vi skal vite og gjøre.

Er han skummel?

Nei, Den hellige ånd er slett ikke skummel.
Vi kan ikke se Den hellige ånd, men vi kan føle
ham. Han hjelper oss å føle glede.

6.

Nå må du lukke øynene. Det er på tide å sove.
Jeg er glad i deg.

Jeg er glad i deg også. Og jeg tror
jeg føler Den hellige ånd.

Hjelp til foreldre: Snakk med barna om hvordan de kan føle Den hellige ånds innflytelse. Spør dem hvordan de føler seg når de velger det rette og gjør ting som innbyr Den hellige ånd.

INNBY ÅNDEN

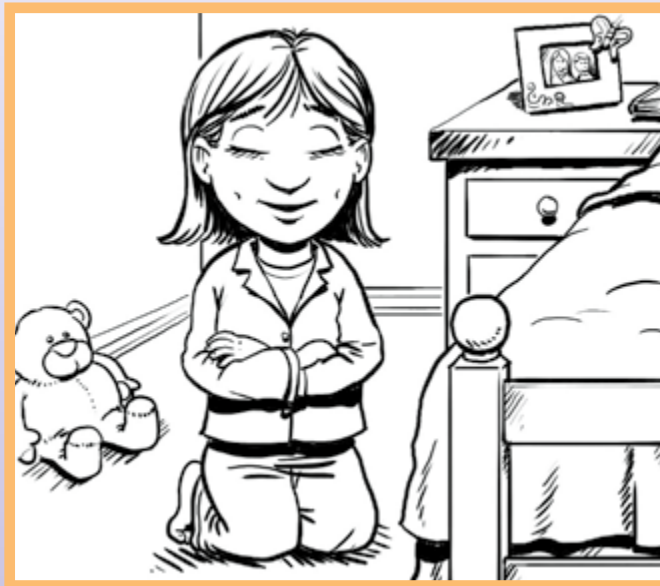
Av Hilary Watkins Lemon

Du kan gjøre mange ting for å innby Den hellige ånd til å være med deg. Bildet nedenfor viser fire ideer. Velg én idé, og gjør en ekstra innsats for å

gjøre det. Fortell så noen hva du følte da du gjorde det. Fargelegg bildet for den ideen, og prøv så den neste.

1. Dele

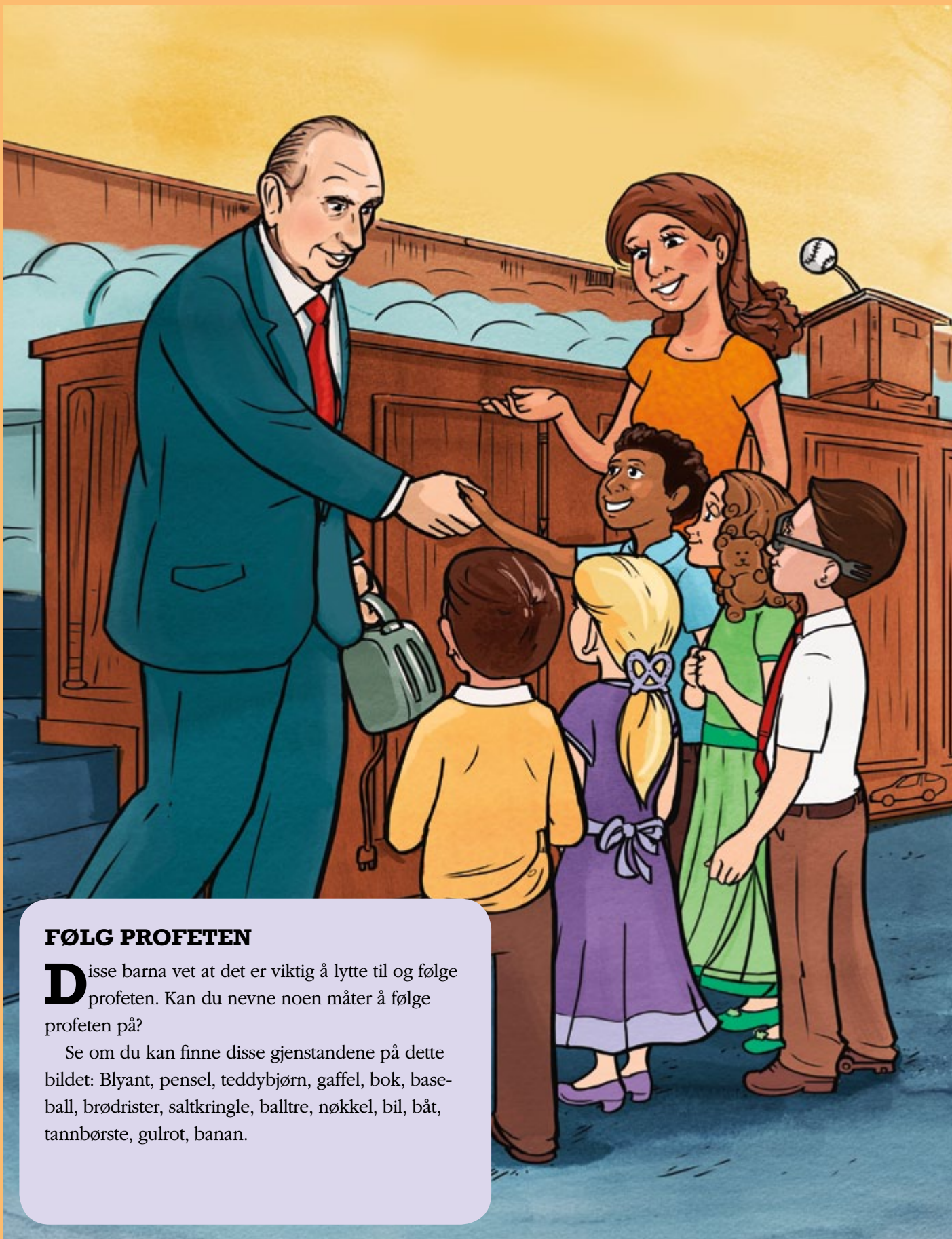
2. Be

3. Hjelp

4. Synge

FØLG PROFETEN

Disse barna vet at det er viktig å lytte til og følge profeten. Kan du nevne noen måter å følge profeten på?

Se om du kan finne disse gjenstandene på dette bildet: Blyant, pensel, teddybjørn, gaffel, bok, baseball, brødrister, saltkringle, balltre, nøkkel, bil, båt, tannbørste, gulrot, banan.

Nytt fra Kirken

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Fond hjelper medlemmer over hele verden å motta tempelvelsignelser

Av Heather Whittle Wrigley

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

Helt siden han var i Manila Filippinene tempel i juli 2001, like før han skulle på misjon til Singapore, visste Riaz Gill fra Pakistan at han ville tilbake til templet slik at han kunne få en evig familie.

I 2007 ble hans hustru Farah døpt, men budsjettet var stramt og de visste ikke når de ville kunne gjennomføre reisen til templet, over 5700 km unna. Da deres sønn Ammon Phinehas ble født i 2009, ble deres ønske

Riaz Gill, hans hustru Farah og sønnen Ammon Phinehas kunne reise til Manila Filippinene tempel og bli beseget som familie i 2010, takket være Kirkens hjelpefond for tempelbesøkende.

om å bli beseget i templet enda sterkere, og i slutten av 2010 ble deres bønner besvart ved hjelp av Kirkens hjelpefond for tempelbesøkende.

“Å dra til templet sammen med familien min har styrket mitt vitnesbyrd,” sier bror Gill. “Etter vårt tempelbesøk virker det som om jeg har mer å gi Herren... Tempelbesøket var så godt og trosfremmende at det er vanskelig å beskrive med ord.”

Mens han var der, utførte bror Gill også ordinanser for sin far, bestefar og svigerfar, som alle er døde. Han sørget for at arbeidet ble utført for sin mor, og han ble beseget til sine foreldre.

“Det har vært et stort privilegium for meg og min familie å besøke templet,” sier han. “Jeg vil spesielt takke, og jeg ber for, de ledere som gjorde denne tempelturen mulig.”

Siden 1992 har fondet, som utelukkende finansieres av bidrag fra medlemmene, gjort det mulig for medlemmer som bor utenfor USA og Canada, og som ellers ikke ville ha vært i stand til å reise, å gjennomføre et engangsbesøk til templet.

Medlemmer som ønsker å bidra til fondet, skriver ganske enkelt “Fond for tempelbesøkende” under “Annet” på den vanlige bidragsseddelen. Det er også mulig å bidra til fondet gjennom LDS Philanthropies.

På generalkonferansen i oktober 2011 oppfordret president Thomas S. Monson medlemmene til å bidra til Kirkens hjelpefond for tempelbesøkende. Han sa: “Det er fremdeles områder av verden hvor templene er så langt unna våre medlemmer at de ikke har råd til å reise dit. Dermed er de forhindret i å ta del i templets hellige og evige velsignelser” (“Så møtes vi igjen” *Liahona* og *Ensign*, nov. 2011, 4–5).

“Hensikten med dette fondet var å hjelpe dem som helt klart befinner seg på steder hvor det er mer krevende å komme til templet,” sier eldste William R. Walker, leder for Tempelavdelingen. “Dette er et engangstiltak for å hjelpe en enkeltperson å motta sine egne ordinanser.”

Det er kanskje størst behov for fondet i Afrika, Stillehavsområdet og Asia, sier eldste Walker. Stavspresidenter og

FOTO GJENGITT MED TILLATELSE FRA RIAZ GILL

misjonspresidenter gir anbefalinger til sitt områdepresidentenskap, som forvalter fondet på landsbasis.

I løpet av 2009 og 2010 benyttet cirka 4000 medlemmer seg av fondet for å reise til templet for første – og kanskje eneste – gang.

Eldste Walker sier at for å kunne velsigne så mange som mulig, prøver de å finne ut hvilket tempel det er billigst å fly til. “Da kommer det ikke alltid an på avstand eller om templet i det hele tatt er i deres område.”

Alle medlemmer som benytter seg av fondet, forventes å yte en eller annen form for offer eller bidrag.

“Noen steder kan bare det å skaffe seg pass være dyrt og svært vanskelig,” sier eldste Walker. “I noen områder hvor medlemmene må reise ut av landet for å komme til templet, må de derfor selv skaffe seg pass for å kunne benytte seg av fondet. I noen land er det bare et bestemt pengebeløp. For noen vil det kanskje ikke virke så stort, men for dem kan det være alt de klarer å spare i løpet av seks måneder.”

Eldste Walker sier at de som bidrar til å nå et mål, som oftest vil sette større pris på det. “I nesten alle tilfeller har medlemmene gjort sitt beste for å bidra og blitt

rikelig velsignet for det, og de har ikke tatt det for gitt,” sier han.

I tillegg til å gjøre det mulig for medlemmene å komme til templet, benyttes fondet også til å kjøpe syv sett med tempelkledninger til hver enkelt, slik at de kan overholde sine pakter når de kommer hjem.

President Monsons uttalelse på konferansen var første gang fondet ble bekjentgjort fra talerstolen av profeten. Dette, kombinert med det stadig voksende behovet for fondet, vil sannsynligvis føre til en økning i bidragene, sier eldste Walker.

“Det kommer stadig mennesker inn i Kirken, og vi er ikke i nærheten av å dekke behovet i mange områder,” sier han. Etter å ha henvist til president Howard W. Hunters (1907–1995) råd i 1994 om at alle verdige

medlemmer skulle ha tempelanbefaling, (se “Det store symbol på vårt medlemskap”, *Lys over Norge*, nov. 1994, 3; *Ensign*, okt. 1994, 2), fortsatte han: “Vi har mange trofaste medlemmer av Kirken som har gyldig tempelanbefaling, men som ennå ikke har vært i templet og ikke har noen umiddelbare utsikter til å komme til templet.”

Eldste Walker sier at president Monsons bekjentgjørelse av fondet kom av hans kjærlighet til templer og hans følelser for de hellige som først og fremst nyter godt av fondet.

“Når man kommer til disse avsidesliggende stedene, begynner man å forstå disse menneskene og utfordringene deres,” sier eldste Walker. “Dette fondet vil være til velsignelse for mange.” ■

Manila Filippinene tempel

Seminar-elever i Wetterau i Tyskland.

Det verdensomspennende Seminar-programmet forankrer elevene til evangeliet

Av **Melissa Merrill**

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

Milton Reis fra Portugal drar til det lokale møtehuset. Frazer Cluff fra Tasmania i Australia leser hjemme med sin mor som lærer. Lauren Homer fra Utah går over gaten for å delta i Seminar i andre skoletime annenhver dag. Ben Gilbert fra Vermont deltar ukentlig rett før GUF, og i Alabama deltar McKenzie Morrill daglig via nettkonferanse. Daun Park fra Korea deltar kl. 22.00, mens Jamie Greenwood fra New Mexico står opp kl. 04.00 for å komme tidsnok til undervisningen som begynner kl. 05.15.

Alle disse tenåringene – og nesten

370 000 andre som dem – følger profetenes råd om å prioritere Seminar.

Seminar-programmet, som har 100-årsjubileum i år, har blitt gjennomført på forskjellig måter i årenes løp, og individuelle behov og lokale omstendigheter gjør det fremdeles ofte nødvendig med tilpasninger. Men uavhengig av tid og avstand er det én ting som aldri forandrer seg – studium av evangeliet bidrar til at tenåringer forankres i sitt vitnesbyrd om Frelsen og hans evangelium.

Da Milton Reis, 17, fra Portugal begynte å delta i Seminar, var det en liten gruppe ungdommer som kom

sammen hver lørdag fordi mange av dem deltok i sportsaktiviteter og andre fritidsbeskjeftigelser som krever trening, i tillegg til andre arrangementer hver dag.

Milton går imidlertid på Seminar på ukedagene, noen ganger før skolen og noen ganger etter. For Milton betyr det at han må stå opp tidligere, og i noen tilfeller gi avkall på sosiale aktiviteter på kveldene for å kunne være tilstede i klassen.

Til tross for dette ser ikke Milton på Seminar som et offer. “Det er mer som et privilegium”, sier han. Milton ønsker å følge i sin søsters fotspor, som for tiden er på misjon. Å delta i Seminar er en av måtene han forbereder seg på. “Gjennom alle disse utfordringene vet jeg at det er verdt det”, sier han.

Dia Lacno, 18, fra Filippinene, ble døpt da hun var 14, og begeynte på Seminar like etterpå. Hun forventet at klassen skulle være som et typisk skolefag, hvor hun fikk hjemmelekser, forelesninger, og presset som følger med det. “Istedet”, sier hun, “gir Seminar meg styrke til å takle alt arbeidet i forbindelse med skolen. Hver gang jeg deltar i Seminar føler jeg at jeg får åndelig påfyll.”

For å lese om Seminar-elevs ofre og fremgang over hele verden, kan du søke på “Seminary Program Anchors Students in the Gospel” på news.lds.org. ■

For å lese om en temakveld med president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, som fant sted 22. januar i anledning Seminars 100-årsjubileum, gå inn på news.lds.org.

Profeten oppfordrer unge voksne til å være et lys for verden

Under en andakt ved Brigham Young University – Provo 1. november 2011, formante president Thomas S. Monson tilhørerne til å være “et godt eksempel”.

Han siterte apostelen Paulus fra Det nye testamente og sa: “Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet” (1 Timoteus 4:12), og uttrykte sitt ønske om at Kirkens medlemmer må være et lys for verden.

“Hva er lys?” spurte han. “Jeg foretrekker ganske enkelt ‘noe som lyser opp’. Å være et eksempel på rettferdighet ... kan bidra til å lyse opp en stadig mørkere verden.”

Han erkjente at for mange har dette lyset blitt dempet til det nesten er slukket. Han sa at det er vårt ansvar å holde vårt lys skinnende slik at andre kan se det og følge det, men dette fordrer at vi tror.

“Det er opp til hver og en av oss å utvikle den nødvendige tro til å overleve åndelig og la vårt lys skinne så andre kan se det,” sa han. “Husk at tro og tvil ikke kan befinne seg på samme sted samtidig.”

Noen av de beste hjelpemidlene til å utvikle og bevare tro, forklarte president Monson, er å lese og studere Skriftene og be ofte og konsekvent.

I sin tale under en andakt ved Brigham Young University – Provo oppfordret president Monson medlemmene til å lese Mormons bok og selv finne ut om den er sann.

“Har dere lest Mormons bok? Har dere satt løftet i Moroni på prøve?” spurte han. Han oppfordret de fremmøtte til å sette av tid hver dag til selv å finne ut om Mormons bok er sann, “for det vil forandre deres hjerte, og det vil forandre deres liv,” sa han.

President Monson siterte 3 Nephi 12:16: “La derfor deres lys skinne for dette folk, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Fader som er i himmelen,” og forklarte at Kristus er “‘det sanne lys, som opplyser hvert menneske’ (Johannes 1:9), et lys som ‘skinner i mørket’” (Johannes 1:5).

Han avrundet med følgende: “Våre muligheter til å skinne har ingen grenser... Hvis vi følger Frelserens eksempel, vil vi få anledninger til å være et lys, for å si det slik, for menneskene rundt oss.” ■

Du finner mer informasjon om Det første presidentskaps og De tolv apostlers quorums taler og besøk til medlemmene den senere tid på prophets.lds.org og news.lds.org.

Etiopiske medlemmer setter sammen hygienepakker

Over 70 medlemmer av Kirken tilbragte fem timer i Meganagna møtehus i Addis Abeba 1. oktober 2011. I løpet av denne tiden satte de sammen 5000 hygienepakker til sine landsmenn som var rammet av tørken på Afrikas horn.

Prosjektet er et ledd i Kirkens innsats for å hjelpe Etiopias innbyggere.

Medlemmer og misjonærer i Addis Abeba i Etiopia hjelper til med å sette sammen 5000 hygienepakker som skal leveres til deres landsmenn som er rammet av tørken på Afrikas horn.

FOTO: SØSTER ROBIN CROWLEY

Nytt videobibliotek for lederskapsopplæring tilgjengelig

Som et interaktivt supplement til den oppdaterte *Håndbok 2: Kirkens administrasjon*, har Kirkens prestedømsavdeling bekjentgjort Bibliotek for lederopplæring, en samling korte opplæringsvideoer på Internett som belyser prinsipper som fremsettes i håndboken. Den nye ressursen er nå tilgjengelig på leadershiplibrary.lds.org. Deler av biblioteket vil bli tilgjengelig på 11 språk i løpet av året.

Chile feirer 50 år med misjonærarbeid

I oktober 2011 markerte Chile 50-årsjubileum for Kirkens formelle misjonærarbeid der med å feire i en hel uke.

Områdepresidentskapet i Chile sto bak markeringen og talte under et arrangement lørdag 15. oktober som var feiringens høydepunkt.

Det bragte cirka 20 000 medlemmer til Santiagos Santa Laura stadion, hvor taler, sanger, et skuespill og kulturelle danser markerte at chilenerne hadde tatt imot evangeliet og feiret Kirkens vekst. ■

Ledere taler til latinamerikanske medlemmer under en sending i november

Eldste Claudio D. Zivic i De sytti og eldste Gary B. Doxey, områdesytti for Utah syd, talte søndag 13. november 2011 under en andakt i regi av Kirken med tittelen "En la luz de Su amor" ("I lys av hans kjærlighet") for latinamerikanske medlemmer.

Tusenvis av spansk- og portugisiskspråklige medlemmer av Kirken og deres venner deltok på andakten i Konferansesenteret og i møtehus i Nord-, Sentral- og Syd-Amerika.

I åtte år har Kirken arrangert årlige inspirerende tilstelninger med fokus på de stadig flere latinamerikanske siste-dagers-hellige, et initiativ som har innbefattet julekonserter, andakter og teaterstykker. Andakten i 2011 var første gang det årlige programmet ble sendt direkte til møtehus utenfor USA.

Honduras' førstedame møter Det første presidentskap

Honduras' førstedame, Rosa Elena Bonilla de Lobo, møtte president Thomas S. Monson og president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, tirsdag 8. november 2011, et møte hun kalte "et stort privilegium".

I løpet av sitt besøk til Kirkens hovedkvarter fikk hun også omvisning på Temple Square, Slekstshistorisk bibliotek, Konferansesenteret, Kirkens humanitærsenter og Welfare Square.

Hun forklarte at Kirken nylig hadde hjulpet til under voldsomme oversvømmelser i Honduras. "For bare to uker siden leverte dere 81 600 tonn mat til dem som var rammet av regnet og oversvømmelsene, og dette er bare en av de mange tingene dere gjør," sa hun. "Jeg har nå tillit til at Kirken ikke har grenser eller begrensninger i sin evne [og] vilje til å hjelpe de trengende." ■

Honduras' førstedame, Rosa Elena Bonilla de Lobo, fikk omvisning på Kirkens fasiliteter i Salt Lake City 8. november 2011.

Det bringer gode ord

Liahona bringer profetenes ord til Kirkens medlemmer over hele verden. Når jeg leser *Liahona*, føler jeg Ånden og mottar veiledning. Det hjelper meg å vite hva jeg burde gjøre. Jeg er takknemlig for tidsskriftet – det forandrer mitt levesett ved de gode ordene det bringer meg.

Mariana da Graça Augusto, Mosambik

Budskap styrker og fornyer

Jeg elsker å lese *Liahona*. Mitt vitnesbyrd blir styrket og fornyet når jeg grunner på budskapene fra de levende profeter. Ånden vitner for meg at deres budskap er åpenbaringer og vår himmelske Faders vilje. Jeg vet at han har kalt profeter til å lede oss i denne tid.

James Russell Cruz, Filippinene

Kom til unnsetning

Jeg har blitt grepet av president Thomas S. Monsons råd til alle de hellige om å komme dem til unnsetning som har blitt mindre aktive. Jeg har følt Den hellige ånds innflytelse på grunn av profetens budskap.

Guillermo Vasquez Ocampo

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er noen få eksempler.

“Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?”

side 14: Vurder å åpne med å synges “Ha takk for profeten du sendte” (*Salmer*, nr. 17). Les artikkelen sammen, eller velg på forhånd utdrag som du ønsker å lese. Spør familiemedlemmene hva de lærte om president Thomas S. Monson. Del ut blyanter og papir slik at alle kan skrive ned sitt vitnesbyrd om president Monson som den levende profet. Oppfordre familiemedlemmene til å styrke dette vitnesbyrde ved oppriktig bønn. Vurder å avslutte med å synges “Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?” (*Salmer*, nr. 173).

“En anmodning om kartotekførere over hele verden”,

side 34: Les artikkelen på forhånd. Forklar på en familiens hjemmeaften hvorfor kartotekføring for FamilySearch er en viktig del av slektshistorisk arbeid og hvorfor det er behov for flere kartotekførere. Hvis dere har en datamaskin og Internett-tilgang hjemme, logg dere på indexing.familysearch.org. Registrer kontoer for familiemedlemmer som ikke har utført kartotekføring før, og bruk litt tid på kartotekføring sammen.

“Følg profeten”, side 42: Gi et sam-mendrag av artikkelen for familien. Dere kan gjerne lese siste del av artikkelen sammen, under “Lær å lytte til profetenes ord”. Repe-ter frasene eldste Bennett sier kan hjelpe oss å skjelle den veiledning profeter gir oss. Oppfordre familiemedlemmene til å lytte etter disse frasene på generalkonferansen neste måned. Vurder å avslutte med ditt vitnesbyrd om å følge profeten.

“Alene, men likevel ikke”,

side 54: Begynn med å spørre om det hender at fami-liemedlemmene føler seg alene når de prøver å etterleve Herrens normer. Hvordan takler de disse følelsene? Fortell Juan Cabreras historie. Vurder å be noen om å fortelle hvordan han eller hun har holdt budene når andre ikke har gjort det, og hvordan han eller hun ble velsignet for sin lydighet.

“Bestem deg nå”,

side 66: Når du har lest artikkelen, svarer du på spørsmålene under “Ja eller nei?” sammen med dine barn. Tenk så ut flere scenarier som innebæ-rer å velge mellom rett og galt, og spør hva de ville ha gjort i hver situasjon. ■

Inspirert av barnestuehåndboken

Den familiens hjemmeaften jeg husker best, begynte med en aktivitet i barnestuehåndbo-ken. Sammen med småjentene våre rollespilte min mann og jeg et aktivitetsvers. Vi leste: “Om du er veldig, veldig høy, så kjenner og elsker vår himmelske Fader deg. Om du er veldig, veldig liten, så kjenner og elsker vår himmelske Fader deg. Høy, liten, høy, liten, vår himmelske Fader kjenner og elsker oss alle.” Mens vi leste, gjorde vi oss små eller høye og understreket at uansett hvor store eller små vi er, så elsker vår himmelske Fader oss. (Se *Se deres små* [2008], 9.)

Jentene og mannen min gikk så for å hente noen fruktterter, og vi spiste dem sammen. Jentene hadde det så gøy at de ønsket å gjenta denne aktiviteten i løpet av uken.

Det fine med familiens hjemmeaften er at den kan tilpasses. Våre er som regel korte og enkle for vår unge familie, men vi prøver å lære jentene våre grunnleggende prinsipper som kjærlighet, vennlighet og å be sammen. ■

Valentina Portolan Simonovich, Italia

KOM VIDERE OG GÅ FREMOVER

Av Michelle Guerra

Jeg hadde nettopp vært gjennom kjærlighetssorg og tilbragte mye tid hos min søster. Det ble alltid til at vi spiste gatekjøkkenmat, så på TV og sov. Da vi våknet etter en høneblund, sa jeg: "Jeg tror ikke vi er gode for hverandre." Vi lo, men den kvelden takket jeg min himmelske Fader for at jeg hadde innsett at jeg brukte min søster som hvilepute, og ba om større forståelse av hva jeg kunne gjøre for å komme videre med livet. I månedene som fulgte, ble denne bønnen besvart ved at jeg forsto ett prinsipp om gangen.

Dagen etter, på et møte i Hjelpeforeningen, bet jeg meg merke i et bestemt skriftsted: "Andre vil han berolige og lulle dem inn i en verdslig trygghet, så de sier: Alt er vel i Sion, ja, Sion trives, alt er vel... Derfor, ve den som er likegyldig i Sion!" (2 Nephi 28:21, 24). Jeg hadde alltid trodd at disse versene handlet om de stolte som bare overfladisk utøvde sin religion. Jeg hadde ikke trodd at jeg var likegyldig i Sion ved å tilbringe så mye tid sammen med min søster. Men jeg begynte å forstå at istedenfor å søke helbredelse, hadde jeg søkt komfort. Jeg bestemte meg for å prøve hardere å komme ut av trivselssonen min.

Beslutningen hjalp, men når jeg forlot min trivselssone, ble jeg mer klar over mine mangler, og det gjorde meg mer selvkritisk. Da jeg nevnte disse følelsene for en venn, sa han: "Er det ikke flott å kunne tilgi seg

Jeg ba om at jeg måtte forstå hvordan jeg kunne lege et sønderknust hjerte. Litt etter hvert begynte jeg å innse at en annen form for sønderknust hjerte var svaret.

selv?" Kommentaren hans hjalp meg å bli mer bevisst på å tilgi mine egne mangler – uten å bli likeglad slik som dem som er "likegyldige i Sion".

Én dag gjorde Mormon 2:13–14 spesielt inntrykk på meg: "Deres sorg førte ikke til omvendelse på grunn av Guds godhet, men den var snarere de fordømtes sorg fordi Herren ikke alltid ville tillate dem å glede seg i synd. Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust hjerte og en angrende ånd." Det gikk opp for meg at min følelse av å være mislykket hemmet min personlige vekst, og jeg begynte å grunne på hva passende sorg var. Det var i Søndagsskolen at jeg fant mitt svar.

Læreren tegnet en strek på tavlen, og i den ene enden skrev han: "Å være for streng mot oss selv", og i den andre enden: "Spis drikk og vær glad." Vi snakket om å unngå begge ytterligheter. Jeg lurte på hvilke ord som ville passe midt på streken, og Ånden ledet mine tanker til frasen "et sønderknust hjerte og en angrende ånd". Det virket for meg som om løsningen på en tendens til å være for streng med seg selv, kan beskrives som en angrende ånd – en som angrer, er villig til å ta imot Herrens hjelp og er takknemlig for hans barmhjertighet. Botemiddelet for å være likegyldig i Sion kan kalles et sønderknust hjerte – en som har et rettferdig ønske om å forandre seg og bli helbredet.

Frelseren sa: "[Dere skal] ofre et sønderknust hjerte og en angrende ånd" (3 Nephi 9:20). Jeg er takknemlig for at jeg vet at når jeg søker Herrens hjelp til å unngå å være likegyldig i Sion og unngå å dømme meg selv for strengt, ofrer jeg et akseptabelt offer for ham – et offer som hjelper meg å komme videre i livet. ■

I år vil mange nummer av *Liahona* inneholde et sett figurer som forestiller personer i Mormons bok. For å gjøre dem stødige og lette å bruke, kan du klippe dem ut og lime eller tape dem på papp, små papirposer eller tynne pinner. Oppbevar hvert sett i en konvolutt eller pose, sammen med en merkelapp hvor det står hvor man finner historien i Skriftene som hører sammen med figurene.

Abinadi

Alma

Kong Noah og hans prester

Abinadi og kong Noah

Mosiah 11–17

Hvis en organisasjon er en forlengelse og en avskygning av sin leder, som president Thomas S. Monson sier, skulle enhver siste-dagers-hellig ha et ønske om å oppbygge, oppmuntre, engasjere, involvere og redde andre en etter en. Denne måten å leve på gjenspeiler Frelserens eksempel, som “gikk omkring og gjorde vel” (Apostlenes gjerninger 10:38). For å lære mer om vår profet og hans evne til å strekke seg ut og redde andre, se Heidi S. Swinton, “Har på jorden jeg gjort noe godt i dag? President Thomas S. Monsons livserfaringer”, side 14.